KALANILAYAM

தனிப்பிரதி விலை 0-2-6 அணா.

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

கலாநிலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புரசைபாக்கம், சென்னை.

Vol. 8] 1935 ௵ ஜூன் ௴ 13 ௳ [No. 24

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader) 369
2. கம்பராமாயணம் (கிட்கிந்தைப் படலம்)
T. N. சேஷாசலம் B.A., B.L. 371
3. நம்மாழ்வார் வைபவம் (7-ம் பத்து, 9-ம் தசகம்)
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A., B.L. 373
4. வில்லிபாரதம் (திட்டத்துய்மன்)
K. T. விஜயராகவாச்சாரியார் B.A. 374
5. சூரியன் (பகல் நக்ஷத்திரம்)
E. T. இராஜேஸ்வரி அம்மாள் M.A., L.T., 377
6. தமிழ்மொழியைக் குறித்த பழய குறிப்புக்கள்
S. சோமசுந்தர தேசிகர் 380
7. கலித்தொகை (பாலைக்கலி 5.)
T. A. கனகசபாபதி முதலியார் 383
8. வர்த்தமானம் 384

கலாநிலயம்

வித்தகமும் வித்தைகளும் 4.

இதன்பின் ஜோட் கூறுகின்றவை, முன்னே கூறியிருப்பவைகளைவிடப் பதின்மடங்கு உண்மையும் முக்கியமும் வாய்ந்தவை. வயிற்றை நிறைக்கும் வகைகளில் நம் கவனத்தைச் செலுத்துவதைக் காட்டிலும் நம் மனத்தை நிறைக்கின்றவைகளையே அமைதியுடன் ஆராய்ந்து தேர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்றவர் செப்பியிருப்பவைகளின் நேர்மையை இனிச் சிறிது சிந்திப்போம்.

It is, indeed, a fact that we care less about what goes into our heads than into any other part of our bodies. The 'Murder and Motherhood Press' feeds our minds on a diet of sweetmeats swimming in sexual treacle and of crimes sauced by snobbery, yet, although we are ready enough to blame our food for the disorders of our stomachs, when we get moral indigestion in the shape of complexes, hysterias, neuroses, and overpowering depression, we never dream of blaming what we put into our minds. Nor, so long as we insist on paying the dentist who fills our teeth more highly than we pay the journalist who fills our heads, can we expect our intellectual health to improve.

Not only do the machines fill our stomachs and our minds, they also prescribe our pleasure. Most of us have already forgotten how to play without their aid. The modern notion of play is to step on the throttle, insert coins in metal slots, scan headlines, crowd through clicking turnstiles, rush headlong down water-chutes, or through the air in aeroplanes or swing-boats. Dependent on machines for our work and our play, owing to them our very existence, can we wonder that we should serve them, and in serving, become like unto the things we serve? For with the growth of mechanical efficiency comes a terrifying growth of uniformity. Prolonged service to mechanisms imposes something of the nature of the machines themselves—their soullessness, their regularity, their efficiency and their uniformity—upon their attendants. This tendency is already perceptible in America, where men look alike, dress alike, read the same news, eat the same food, think the same thoughts, and 'enjoy' the same amusements. If it continues unchecked, personality will become a thing of the past, and we shall develop into efficient automata devoid alike of creative power and initiative, mere emmets in the ant-heap of society.

Extermination. The danger of extermination in war must be put in the form of an allegory. Let me, then, take a leaf out of the book of a Martian historian writing in 10,000 P.M.I. (Post Martem Incarnatum).

'On our neighbouring planet, the earth, the age of the greater reptiles was followed by that of the vertebrate mammals. Of these the homunculi, in spite of their physical deficiencies, which included a constitution so ridiculously inadequate that it was only by covering themselves with the skins of other animals that they were able to keep warm, and a complete helplessness in their young protracted over a period of extraordinary duration, were nevertheless enabled through their possession of a low-grade cunning, which pessimistic writers have likened to our own intelligence, to establish a complete domination over the rest of the planet. This they employed for the purpose of preying upon the other inhabitants of the earth, and they would ultimately have succeeded in denuding the whole planet of life, were it not for the internecine feuds upon which their quarrelsome nature led them to embark among themselves. The domination of the homunculi was eventually terminatcd by their discovery of how to release the forces locked up in the atom, a discovery of which they speedily made use to exterminate themselves altogether. The destruction of this noxious species through its own innate mischievousness has always been acclaimed by Martian theologians as affording one of the strongest pieces of evidence for the Providential government of the universe.'

Want in Plenty. But the most remarkable of our misuses of machines has still to be recounted. This misuse is peculiar in that its effects are so immediately disastrous that we can no longer avoid noticing them. The intensive application of physical and chemical science to industry has in recent years enormously increased man's productive power. Men should be, in consequence, richer and their toil lighter. Nothing of the kind has occurred. Our social science lags so far behind our physical and chemical sciences, that we are increasingly unable to distribute the goods we so abundantly produce. Prices fall for want of buyers, manufacturers are ruined because they cannot dispose of their products, the world's granaries burst with unsold wheat, its quays and warehouses are stacked with rotting fish and fruit, and in all countries men are thrown out of employment because none can buy the proceeds of their labour. Thus arises the greatest paradox of modern civilization, the paradox of want in the midst of plenty.

For it is not true that human beings do not need what science enables them to produce. As I write, there comes a report that Brazil has been destroying its surplus coffee by burning it; yet men will still shiver in the European winter and crave the hot drink they cannot buy. Surplus wheat is being used in America as fuel for boilers, yet the masses of China are still half-starved, and thousands at the moment of writing are dying of starvation. The United States Federal Board is proposing the destruction of one-third of the year's planted cotton; yet most of the women of the world still suffer from a lack of adequate underclothes. We are, it seems, so little able to control the results of our own inventive skill, that our civilization is in danger of collapse because we produce so much of the very things we need. This is mechanism run riot with a vengeance.

When I was in Russia the walls of the factories exhibited a poster depicting this latest paradox of civilization. Picture a British miner's home in the depths of winter. The grate is empty, and a little girl in rags asks her mother why they cannot have a fire. 'Because, my dear, there is no coal.' Why is there no coal, mother? Because Daddy is out of work and there is no mony to buy coal. 'Why is Daddy out of work?' 'Because there is too much coal.' . . .

Reflecting upon the situation a visitor from another planet might be justified in supposing that the world was entirely mad. I do not myself think that this explanation is correct. It is, however, the case that the irrational elements in man have for the present got the better of the rational elements. The world contains many reasonable men but they suffer under two disabilities. First, they have not the faintest idea of what they can do to mend matters. Secondly, even if they had, they have no means of making their reasonableness felt. If the forces of reason could be organized as determinedly as the forces of unreason, they could, I believe, control the world without difficulty. But reasonableness is an arm-chair quality. No man has ever exerted himself in favour of the probably true proposition that $7+7=49$, nor is popular enthusiasm aroused for proposals to improve health and education by which mankind would be benefited. Intellectuals, moreover, divided against each other and consumed with mutual jealousies are inherently unorganizable. Whatever the explanation, there is no doubt of the fact; there was never a time when men of reason pulled so little weight in the world as to-day, nor, until the world has destroyed itself with unreason, are they likely to come into their own.

So far I have spoken only in general terms of that disparity between scientific skill and social wisdom which I have taken as the text of this chapter. I will conclude by illustrating the theme from an example which, coming more directly within my personal experience, has touched me more closely than any other of the consequences

of endowing with the results of the work of half a dozen men of genius a population with the minds of schoolboys and the souls of typists.

இவ்வாங்கிலப் பாகத்தின் பிண்டப் பொருள் பின் வருமாறு :—

நம் உடலிற்குள் எது போகின்றது என்பதைப் பற்றி நாம் கவலைப்படுகின்றோமே யொழிய நம் மனத்திற்குள் தக்க விஷயங்கள் போகின்றனவோ என்பதைப்பற்றிச் சிறிதேனுஞ் சிந்திப்பதில்லை. வயிறு கலங்கினால் அதற்குக் காரணம் நாம் உட்கொண்ட உணவே என்பதை யறிந்து மாற்றிக்கொள்வதைப்போல், மனக் கலக்கத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளையும், பழுதுடைய நாவல்களையும் நாம் மாற்றுவதில்லையே. கொலைஞர் பொய்யர் வீணர் அனையவர்களின் செய்தியைக் கூறும் வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளையும், காமம் விபசாரம் முதலியவைகளைச் சுவைபடச் சித்தரிக்கும் கீழ்தர நாவல்களையும் ஒழித்தாலன்றோ உய்யும்வகை யுண்டு.

எந்திரத்திறமையால் பெருகியுள்ள வர்த்தகங்களினால் உலகத்திற் செல்வம் கரைபுரண்டு ஓடவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தனர். ஆயினும் இந்நாள் எண்ணில் பல்கோடி மக்கள் ஆற்றமாட்டா வறுமையில் அகப்பட்டு மனமும் மெய்யும் சோர்ந்து மடிவதையே காண்கின்றோம். பொருள்களின் பெருக்கமே, வருவாயின் சுருக்கத்திற்குக் காரணமாயிற்று என்னலாம். "ஏனம்மா, நம் வீட்டில் இன்று அடுப்பு மூட்டவில்லை'' என்று ஒரு பிள்ளை தன் தாயைக்கேட்டால், அவள், "கரி இல்லாமையால் அடுப்பு மூட்டவில்லை'' என்கிறாள். "ஏன் கரி இல்லை'' என்று அவன் கேட்கவும், இவள், "உன் தந்தைக்கு வேலை கிடைக்காமையால், கரிவாங்கக் காசில்லை'' என்று பதிற் சொல்கின்றாள். "ஏன் தந்தை வேலையில்லாமல் இருக்கின்றார்? என அப்பிள்ளை மீண்டும் கேட்கின்றான். அதற்கு இவள், "அளவிற்கு மிஞ்சி நிலக்கரி அகப்பட்டுவிட்டதால் உன் தந்தைக்கு வேலை போய்விட்டது.'' என்கிறாள். இவ்விபரீதத்தை என்னவென்று சொல்வது.

இவைகளுக் கெல்லாம் காரணம் ஒன்றே. அசட்டுத்தனம் அதிகரித்து அறிவானது நசித்துவிட்டது. ஆயினும் பகுத்தறிவுடைய வித்தகர் அனேகர் இவ்வுலகில் இல்லாமலும் இல்லை. எனினும் இன்னவர் இருவித இடையூறுகளினால் வருந்துகின்றனர். முதலில், இவ்வுலகத்தை எவ்விதம் திருத்துவதென்பது இவர்களுக்குச் சிறிதேனும் தெரியவில்லை. தெரிந்தாலும் தம் அறிவை உலக நன்மைக்குப் பயன்படுத்தக் கூடிய சாதனங்கள் இல்லை. பித்தர்களெல்லாம் ஒன்றாகக் கூடி இவ்வுலகத்தை நடத்திவைக்க இந்நாள் முயன்றுவருகின்ற அளவு வித்தகர்களும் முயல்வார்களானால் இவர்களும் உலகத்தை அடக்கியாளக் கூடியவர்களாவார் என்பதில் ஐயமில்லை.''

இத்தகைய வித்தகர்களுடன் மனிதரது கருத்தைத் தொடர்புபடுத்தவேண்டுமென்பதே இக் கலா நிலயத்தின் கருமம் ஆகி நிற்கின்றது.

கம்பராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்—10. கிட்கிந்தைப் படலம்

[366-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

யார்பணி யென்ன லருமை யாகுமே.

"புன்னிலைக் குரக்கியல் புதுக்கினேன்'' என்று மனமுளைந்த சுக்கிரீவனை, 'பரதன் நீ இனையன பகரற்பாலையோ'' எனத்தேற்றிய திருவுறைமார்பன், அனுமன் அங்கில்லாமையை அறிந்தனன். அறிந்து,

ஆரியன் பின்னரு மமைந்து நன்குணர்
மாருதி யெவ்வழி மருவி னானெனச்
சூரியன் கான்முளை தோன்று மாலவ
னீரரும் பரவையி னெடிது சேனையான்

[இராமபிரான், மறுபடியும் சில வார்த்தை சொல்ல நேர்ந்தவனாகி, எல்லாவற்றையும் நன்கு உணர்கின்ற அனுமன் எங்குச் சென்றான், என வினவ, சூரிய குமாரனாகிய சுக்கிரீவன், அவ்வனுமன் நீர் நிறைந்த கடத்தற்கரிய கடல்போன்ற பெரியசேனையையுடையவனாய் வருவான்]

கோடியோ ராயிரங் குறித்த தூதுவ
ரோடினர் நெடும்படை கொணர லுற்றதா
னாடரக் குறித்தது மின்று நாளையிங்
காடலந் தானையோ டவனு மெய்துமால்

[ஆயிரங் கோடியாக உள்ள தூதர்கள், பெரிய குரங்குப்படை திரட்டிவர ஓடியிருக்கின்றனர். வரவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. ஆகையால், இன்று அல்லது நாளை அந்த அழகிய வலிமையுள்ள வானர சேனையோடு அவனும், இங்கு வருவான்]

ஒன்பதி னாயிர கோடி யுற்றது
நின்பெருஞ் சேனையந் நெடிய சேனைக்கு
நன்குறு மவதிநா ளை நண்ணிய
பின்செயத் தக்கது பேசற்பாற் றென்றான்

[இப்பொழுது உன் பெரிய சேனை ஒன்பதினாயிரங் கோடி வந்திருக்கின்றது. இனி வரவேண்டிய அந்தப் பெரிய சேனை வந்து சேரவேண்டிய நாளும் நாளைக்கே. அதுவும் வந்தபிறகு, மேல்செய்யவேண்டியகாரியத்தைப் பற்றிப் பேசுவது தகுதியாகும்—என்றான்.]

சுக்கிரீவன், தன் பெருஞ் சேனை யென்னாமல், 'நின்' பெரும் சேனை' எனவுரைத்ததைக் கேட்டான் இராகவன். சுக்கிரீவனது மனப்பான்மை பண்பட்டு வருகின்றது என்பதை உணர்ந்தான். உவகையும் அவன்பால் விருப்பும் மேலிடுகின்றது. அவ்வாறு,

விரும்பிய விராமனும் வீர நிற்கதோ
ரரும்பொரு ளாகுமோ வமைதி நன்றெனாப்
பெரும்பக லிறந்தது பெயர்தி நின்படை
பொருந்துழி வாவெனத் தொழுது போயினான்

[விரும்பிய இராமனும், 'வீரனே, உனக்குஇது அரிய தோர்பொருள் ஆகுமோ. நீ காட்டிய அமைதி நன்றாக இருக்கின்றது' என்று கூறிப் பின்னும், "இப்பொழுது பெரிய பகற்பொழுது கழிந்துவிட்டது. இன்று போய் உன் சேனை திரண்டு வந்தபோது உடன் வா' என்று விடைகொடுக்க'ச் சுக்கிரீவன் இராமனை வணங்கிப் போயினான்]

இவ்விரு செய்யுள்களும் தம்முள் அடக்கியுள்ள நுட்பத்தால் சுவைகனிபெற்றபெருமையுடன் திகழ்கின்றன. இராமனுக்காக அவனுடைய தேவியைத் தேடித்தருவது காரியமாதலால் அதற்கமைந்த வானரசேனையைச்சுக்கிரீவன், "நின்பெருஞ்சேனை" என உபசரித்துக் கூறினான். ஈசுவர கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்தம் உபகரணங்களெல்லாமும் அவ்வீசுவரனுடைமைகளே என்பது கருத்து. இவ்வுலகில் மக்கள் செய்வதெல்லாம் கடவுளின் காரியத்தை அக்கடவுளின் கருவிகளைக் கொண்டே செய்வதல்லால் வேறு இல்லை எனக்கொள்வார் உணர்வின் மிக்க மிகப்பலர். சுக்கிரீவன் அதனைக்கூறினான். ஆயினும் அது அரும்பொருள் ஆகாது. மற்று,மனிதன் கடவுளின் காரியத்தைத் தன்னுடைய காரியமாகவே வைத்துத் தனக்குரிய கருவிகளைக் கொண்டு செய்யுமாறு செய்வானாயின் அதுவே கடவுளின் சித்தத்தை நிறைவேற்றியதாகும், என்பது அதனினும் அருமைவாயந்தவொரு பெருமையுடையதாம். § ஆகையினாற்றான் இராமன், 'நின் படை' என மிக விரைந்து சுக்கிரீவனைத் திருத்தித்தரலாயினான்.

சுக்கிரீவன் தானையுடன் வருவதன்முன், வான்மீக முனிவர் அதனை வருணித்திருக்கின்ற வருணனையைச் சிறிது நோக்குவோம்.

"அப்போது பூதுளி எழுந்து ஆகாயத்தின் கண்ணே சூரியனுடைய தீவிரமான உஷ்ண கிரணத்தை மறைத்தது. பூதுளி மிகுதியால் திசைகள் மூடுண்டன. பூமி, மலை, காடு, பெருங்காடு முதலிய வெல்லாம் நடுங்கின. அதன்பின் மேருமலை போன்றவர்களும் கூரிய பற்களையுடையவர்களும் மகாபலமுள்ளவர்களுமான கணக்கிறந்த வானரர்கள் பூமிமுழுவதையும் மூடிக்கொண்டார்கள். பின்னர் ஒரு நிமிஷத்திற்குள் வேண்டிய ரூபமெடுக்க வல்லவர்களும், நதிகளில் வசிப்பவர்களும் சமுத்திரத்தில் வசிப்பவர்களும் மலைகளில் வசிப்பவர்களும், மகா பலமுள்ளவர்களும், மேகமுழக்கம்போன்ற உறுக்குடையவர்களும், வனத்திற் சஞ்சரிப்பவர்களும், இளஞ் சூரியன்போன்ற சிவந்த நிறமுடையவர்களும், சந்திரன்போன்ற வெண்ணிறமுடையவர்களும், தாமரைப் பூந்தாதின் நிறமுடையவர்களும், சுவேத வர்ணமுடையவர்களும், மேரு மலையில் வசிப்பவர்களுமாகிய பதினாயிரங்கோடி பரிவாரங்களோடு நூறுகோடி வானரத் தலைவர்கள் உடன்வர, வீரனாகிய சதவலி என்னும் வானரன் வந்து தோன்றினான். அதன்பின் பொன்மலைபோன்ற வீரியவானாகிய தாரையின் பிதாவும் அநேக பதினாயிரங்கோடி சேனைகளோடும் சார்ந்தான். பின்னர்த் தாமரையின் பூந்தாது போன்றவனும், இளஞ் சூரியன்போன்ற முகமுடையவனும், புத்திமானும், வானரர்களுட் சிறந்தவனுமாகிய உருமையின் பிதா ஆயிரங்கோடிசேனைகள் உடன்வர வந்தான். அநேகமாயிரம் வானரச்சேனைகள் உடன்வர அனுமன் தந்தையாகிய சீமான் கேசரி வந்து சேர்ந்தான். அஞ்சத்தக்க வலியுடைய முசுவினங்கட் கரசனாகிய கவாக்ஷன் ஆயிரங்கோடி வானரர்கள் சூழ வந்தடைந்தான். மிக்கவேகத்தையுடையவனும், பகைவரை யழிப்பவனுமாகிய கரடித்தலைவன் தூமிரன் இரண்டாயிரங்கோடிசேனைகள் சூழவந்து புகுந்தான். மகாவீரனாகிய பனசனென்னும் வானரத் தலைவன் பெரிய மலைபோன்ற கோரமான ரூபத்தையுடைய மூன்றுகோடி சேனைகளோடு வந்தான். நீலாஞ்சனம் போன்ற மிகப் பெரிய கரிய ரூபத்தையுடைய நீலனென்னும் வானரத்தலைவன் பத்துக்கோடி படைகள் சூழ வந்துதோன்றினான். மகாவீரனாகிய பொன்மலையே போன்ற ரூபத்தையுடைய கவயனென்னும் வானரத்தலைவன் ஐந்துகோடி சேனைகளோடு வந்து சார்ந்தான். பலவானான தரீமுகனென்னும் வானரத்தலைவன் ஆயிரங்கோடி தானைகள் சூழவந்து சுக்கிரீவன் பக்கலில் நின்றான். அசுவினி தேவதைகளின் குமாரர்களாகிய மகாபலமுள்ள மயிந்தனும் துவிவிதனும் பல்லாயிரங்கோடி சேனைகளோடு வந்துபுகுந்தார்கள். வலிய வீரனாகிய கஜனென்பவன் மூன்றுகோடி தானைகளோடு சுக்கிரீவன் பக்கலில் வந்தடைந்தான். மிக்க வலியுடைய கரடித்தலைவனாகிய சாம்பவன் பத்துக்கோடி தானைகளோடு சுக்கிரீவன் பக்கலில் வந்துநின்றான். ருமண்வானென்னும் பெயருடைய வானரத்தலைவன் வலிய நூறுகோடிசேனைகள் சூழச் சுக்கிரீவனை வந்தணைந்தான். அதன்பின் வானரர்கள் நூறாயிரங்கோடிஆயிரமாயிரங்கோடி என்னுங் கணக்காகப் பின்றொடர்ந்துவரக் கந்தமாதனன் வந்தடைந்தான். பின்பு தன் தந்தையை யொத்த பலமுடைய யுவராஜனான அங்கதன் ஆயிரம் பதுமம் நூறு சங்கென்னும் கணக்கினையுடைய வானரர்கள் சூழவந்தான். பின்னர் விண்மீன்போன்ற ஒளியுடைய தாரனென்பவன் அஞ்சத்தக்க பராக்கிரமத்தையுடைய அஞ்சுகோடி வானரர்கள் சூழச் சிறிது தூரத்தில் தோன்றினான். இந்திரஜானுவென்னும் வானரவீரன் பதினொருகோடி சேனைகள்சூழ வந்துதோன்றினான். பின்னர், இளஞாயிறுபொன்றஅரம்பன் அயுதம், ஆயிரம், நூறென்னும் கணக்காகச் சேனைகள்சூழ வந்து சேர்ந்தான். பின்பு வீரனாகிய துன்முகன் என்னும் வானரத்தலைவன் இரண்டுகோடி வானரர்கள் புடைசூழ வந்து தோன்றினான். மிக்க வலியுடைய கைலாச சிகரம்போன்ற உடலினையுடைய ஆயிரங்கோடி வானரர்கள் சூழ அனுமான் தோன்றினான். மகாவீரனாகிய நளன் மரங்களில் வசிக்கின்ற வானரர்கள் நூறுகோடி, ஆயிரம், நூறென்னும் கணக்காகச் சூழ வந்தான். பின்பு சீமானாகிய ததிமுகனென்பவன் பத்துக்கோடி சேனைகள் சூழ மகாத்துமாவாகிய சுக்கிரீவனுக்கு முன்னேவந்து சேர்ந்தான். நினைத்த உருவம் எடுக்கவல்ல சரபன், குமுதன், வன்னி, முதலியவர்களும் மற்றும் பல வானரர்களும், அளவில்லாத வானரத்தலைவர்களும் பூமியும் மலைகளும் காடுகளும் மறையும்படியாக வந்தார்கள். சூரியனை மேகக்கூட்டங்கள் சுற்றுமாறுபோல வானரர்கள் குதித்துக் கூத்தாடிக்கொண்டும், கர்ச்சித்துக்கொண்டும், சுக்கிரீவனை வந்து சூழ்ந்தார்கள். பெருந்தோளையுடைய அந்த வானரர்கள் சந்தோஷமடைந்து பலவிதமாகச் சத்தித்துக்கொண்டு தலைவணங்கிச் சுக்கிக்வனுக்குத் தம்வரவை அறிவித்தார்கள். மற்ற வானரத்தலைவர்களும் சுக்கிரீவனிடம் சென்று அஞ்சலி செய்து நின்றார்கள். சுக்கிரீவன் கைகூப்பிக்கொண்டு இராமருக்கு வானரர்களெல்லாரும் வந்ததை அறிவித்துவிட்டு வானரத்தலைவர்களை நோக்கி "வானரேந்திரர்களே, சேனைகளை மலைக்குகைகளிலும் காடுகளிலும் தக்கபடி நிறுத்திவிட்டு, யார் வந்தார்கள் யார் வரவில்லை என்று பாருங்கள்" என்றான்.

இன்னபடி, என்படை நின்படை என்று இராம சுக்கிரீவர்களால் எதிர்வழக்கிடநின்ற வானரப்படை வந்து சேர்கின்றது. சராசரங்களோடு இவ்வண்டங்களனைத்தையும் சிந்தித்திடுவதுமின்றிப் படைத்தழிக்கும் பெருமான் இன்று இக்குரங்குக்கூட்டத்திடை புகுந்துவிளையாடச் சித்தம்வைத்ததும் அகிலா அவன் விளையாட்டுக்களில் ஒன்று.

§. 'கடவுட் சித்தம்' என வந்துள்ள தலையங்கங்களில், அலெக்ஸாண்டரின் கருத்தாக 9-வது இதழில் கூறப்பட்டிருப்பவை இங்கு நினைவுபடுத்திக்கொள்ளத்தக்கன.

கிட்கிந்தைப்படலம் முற்றிற்று.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

7-ம் பத்து, 9-ம் தசகம்

[357-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

1-ம் பாசுரம்.

என்றைக்கும் என்னை உய்யக்கொண்டு போகிய
அன்றைக் கன்றென்னைத் தன்னாக்கி என்னால்தன்னை
இன் தமிழ் பாடிய ஈசனை ஆதியாய்
நின்றவென் சோதியை என்சொல்லி நிற்பனோ.

அவதாரிகை:—முன்சென்ற தசகத்தில் எம்பெருமான் இந்தஜகத்துமுழுவதிலும்எல்லாவித விசித்திர ரூபங்களாய் வியாபித்திருப்பதையும் தன்னுடைய ஸ்வய அஸாதாரண திவ்விய மங்கள ரூபத்தையும் ஆழ்வார் அநுபவித்ததை விஸ்மயத்தோடு பாடித்தம் தேஹ ஸம்பந்தத்தை அறுத்து, எப்போழ்தும் தன்னடிச்சோதியின்கண் அமர்த்தி ஸதாஸார்வகாலமும் நிரந்தர ஆநந்தானுபவம் தரவில்லையே யென்று விபஸனப்பட்டவர் ஒருவாறு மனக்கிலேசம் தெளிந்து அவனது ஆச்சரிய சக்திகளெல்லாவற்றையும் தம் பாசுரங்கள், தம்குறையைப் பாராட்டாமல்புகழ்பாடினவே, இதுவல்லவோ ஆச்சரியத்தினு மாச்சரியம்? தம்மை பிருகிருதி ஸம்பந்தத்தில் பகவான் அமைத்திருப்பது அவர் தம் கவிகளால் உலகருக்கு ஞானம் தத்துவம் இவற்றைப் போதனை செய்வித்துத் திருத்துவதின் நிமித்தமென்று தமக்குத்தாமே நிரூபித்துக் கொண்டு உள்ளந்தேறிப் பிரீதிஉள்ளடங்காமல் அவனின் ஸௌலப்பியத்தையும் மஹோதார குணங்களையும் பாடுகின்றார்.

உரை:—என்றைக்கும் - எல்லாக் காலத்திலும் (இறந்தகாலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும்) என்னை - ஒரு பொருளும் அறியாத என்னை, உய்யக்கொண்டு போகிய - உள்ளம் உரை செயல் மூன்றினாலும் ஈசனுக்கே ஆளாக்கிச் சீர்திருத்தி, அன்றைக்கன்று-அப்போதைக் கப்போது, தன்னாக்கி-தன்போலே குணம் நிறைந்தவனாக்கி, என்னால் இன் தமிழ் பாடிய - எல்லாருக்கு மதிகாரமான தமிழ்க் கவியினாலே தன்னை தானே பாடிய, ஈசனை - ஸர்வசக்தியுள்ளவனை, ஆதியாய் நின்ற-இக்கவிகளுக்கு மூலகாரணமான (அதாவது எனக்குள் அந்தராத்மாவாயிருந்து மேல்படி பிரபந்தத்துக்கு) ஹேதுபூதனாய் நின்ற, என் ஜோதியை - எனக்குள் ஆச்சரிய வாத்ஸல்லியத்தோடு விளங்கும் ஜோதிமயமான பரமபுருஷனை, என்சொல்லி- எவ்விதமாய்ப் புகழ்ந்து, நிற்பேன்-வாய்ஓய்ந்து மௌனமாகி நிற்பேன். முடியாதென்று கருத்து.

2-ம் பாசுரம்.

என்சொல்லி நிற்பன் என்னின்னுயிரின் றொன்றாய்
என்சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கவி யென்பித்து
தன்சொல்லால்தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயனென்
முன்சொல்லும் மூவுருவாம் முதல்வனே.

அவதாரிகை:—ஆழ்வார் தம்மைக்கொண்டு பகவான் கவி பாடுவித்ததினாலே "என் உயிர் ஒன்றாயிறநு" தாம் ஒரு வஸ்துவானதாகத் தம்மை நன்குமதித்துக்கொள்கிறார். உரை:-பிரமனை உலகத்தைப்படைக்கவும், ருத்திர பகவானை ஸம்ஹரிக்கவும் கர்த்தாவாகச் செய்தாப்போலே என்னையும் உபகாரணமாய்க் கொண்டு தன்னைத் தானே பாடிப் பின்துடர்ந்து யானும் உருவிட அவைகளுக்குக் கர்த்தாபோல் உலகத்தாருக்கு என்னை எண்பித்தான். இவ்வீசன் மஹிமையை என்ன சொன்னாலும் முடிக்கவொண்ணாது.

3-ம் பாசுரம்.

ஆமுதல்வன் இவனென்று தற்றேற்றி என்
நாமுதல் வந்து புகுந்து நல்லின்கவி
தூமுதல் பத்தர்க்குத் தான்தன்னைச் சொன்ன என்
வாய்முத லப்பனை என்று மறப்பேனோ.

பொழிப்புரை:—"ஆம் இவனே சர்வேசுவரன் என்று, தன்னை உள்ளபடியே யறிவித்து என்னாவினை நியமித்துக்கொண்டு வந்து புகுந்து அவ்வாறு அமரர்களுக்குஆனந்தமாக நல்ல இனியவாயின கவிகளைத் தான் தன்னை நான் சொல்லுகையாகிற இம்மஹோபகாரத்தை யென்று மறப்பேனென்கிறார்"—ஆறாயிரப்படி

குறிப்புக்கள்:—தற்றேற்றி-தன்னைத்தானேதேற்றி- அதாவதுநான் திருடமாய்விசுவாஸிக்கும்படிசெய்து ஈன்கவி - தூமுதல் பத்தர்கள் - ஒரு காலத்திலேயும் ஜந்மமெடுத்துப் பிருகிருதி கலப்பால் சிந்தையில் குற்றங்கள் மாசுக்கள் ஒட்டாதவர்கள்; "ஸதா பசியந்தி ஸூரய:" என்று வேத பாடம். பகவானை ஒரு பொழுதும் ரஸாநுபவம் செய்வதில் ஓயாதவர்களாய் வைகுண்டவாஸியான நித்திய ஸூரிகளும் கைங்கரியம் செய்பவர்களும். "இன்கவி"-விசேஷமாக நித்திய ஸூரிகளுக்கு என்று உரைகாரர் நிர்த்தேசித்தது "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்று ஆழ்வாரே பாடியிருப்பதைப் பற்றி யிருக்கக்கூடும். ஸ்ரீ மணவாள மாமுநிகள், "என் தனக்கும் என் தமர்க்கும் இன்பமாம் நன்கவி பாடிய" என்று ஸங்கரஹித்திருப்பது அறியத்தக்கது. பகவானுக்கு இத்தசகம் சந்தோஷ ஹேது வென்பது இச்சுருக்கத்தின் கருத்து.

4-ம் பாசுரம்.

அப்பனை யென்று மறப்பன் என்னாகியே
தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான் சொல்லி
ஒப்பிலாத் தீவினையேனை உய்யக்கொண்டு
செப்பமே செய்து திரிகின்ற சீர்கண்டே.

பொழிப்புரை:-என்னை யுபகாரணமாகக் கொண்டு கவிபாடாநிற்கும்பொழுதும் பாபஜன்மங்களை யெடுத்துப் பிறப்புகள் பிறந்திருந்தாலும் அவற்றின் கலப்பால் ஏற்படக்கூடிய வொரு தோஷமும் தட்டாத இன் கவிகளால் செவ்வனே சிறப்பாய்த் தீரும்படி இதுவே தனக்குக் காரியம் போலக் கவிபாடவைத்ததை எப்படி மறப்பன்.

குறிப்பு:-ஆழ்வாரைச் சீர்திருத்துவதே பகவானுக்குக்கவலையும் கடைமையுமாக ஏற்றிருக்கிறானென்று திருவுள்ளப்பட்டு உரைக்கிறபடி.

5-ம் பாசுரம்.

சீர்கண்டு கொண்டு திருந்து நல்லின்கவி
நேர்படயான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்
ஏர்விலா என்னைத் தன்னாக்கி என்னால் தன்னைப்
பார்பர வின்கவி பாடும் பரமரே.

உரை:—சீர்கண்டு - பகவானின் கல்லியாண குணங்களை உள்ளபடியறிந்துகொண்டு, திருந்தும் - அவற்றிற்கு ஏற்ப, நல்லின்கவி - பொருத்தமான கவிகளாலே, நேர்பட - மகிமை ஒன்றும் குன்றாமே தக்கபடி, யான் சொல்லும், நீர்மையிலாமையில்-குணம் சக்தி இல்லாமை பற்றி, ஏர்விலா - தகமையொன்றுமிலாத என்னை, தன்னாக்கி - தன்குண விபூதிகள்போல் தனக்கொப்பாக்கி, என்னால் தன்னை, பார்பரவ-உலகமெல்லாம்வியாபிக்கும்படியாக்கி, இன்கவிபாடும்-தன்னைத் தானே கவிகள் பாடும், பரமரே - உத்கிருஷ்டமான வைபவம் உள்ள பிரானே! உன்னை எவ்வண்ணம் மறப்பனென்று முன்பாட்டினோடு அந்வியிக்க.

6-ம் பாசுரம்.

இன்கவி பாடும் பரம கவிகளால்
தன்கவி தான்பாடு வியாது இன்று
நன்குவந்து என்னுடனாக்கி என்னால் தன்னை
வன்கவிபாடும் என்வைகுந்த நாதனே.

பதக்குறிப்புக்கள்:—நன்கு உவந்து-நிரம்ப சந்தோஷப்பட்டு, என்னுடனாக்கி என்னை-தன்னுடன் ஆக்கி நான்வேறாகப்பிரித்துக்கொள்ளவொட்டாதபடி தன்னோடு ஒன்றுசேர்த்து வைகுண்டநாதனுக்கு உகப்பாகும்படி, வன் - திருடமான, இன்றுவந்து-பரமகவிகளான வியாஸர் சுகர் வால்மீகி முதலானவர்களைக் கொண்டு தன்னைக் கவிபாட வைக்காமல் வாளாவிருந்துவிட்டு என்னை உபகரணமாக ஆக்கித் தன்னைத்தான் பாடுவிக்கின்ற இந்த மஹோபகாரத்தை நான் எப்படி மறப்பேன் என்கிறார்.

வில்லிபாரதம்

[315-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

திட்டத்துய்மன்—சேனைநாதன்

அறமாண்பும், தியாகமும் உண்மை வீரமும் வாய்ந்த பல மகா புருடர்களையும், அறிவாற்றலில் ஒருவருக்கும் தோலாத துரியோதனனைப் பற்றியும் கருதினோம். இனி இப்பெருமக்களிடையே நிலவும் சிறு கதாபாத்திரங்களைப் பற்றியும் கற்போம். மலையினும் மாணப் பெரிய தோற்றம் வாய்ந்த உருவங்களைச்சிருட்டித்த அதே கை, புல்லினும் அற்பப்பாத்திரங்களைச் சிருட்டிக்கும் திறமை வாய்ந்திருப்பது நமது வியப்பினைப் பலவாறாகப் பெருக்குவதாகும். அத்தகைய பாத்திரங்களில் துச்சாதனனைப் பற்றிக் கருதிய பின், திட்டத்துய்மன் என்னும் வீரனை எடுத்துக் கொள்வோம். ஏனெனின் பெரிய வீரர்களது மாண்பினைக் கண்டபின், வீரத் தோற்றத்தில் அப்பெரிய அதிரதர்களை ஒத்திருந்தும் உண்மையில் கோழைமனம் வாய்ந்த இப் போலிவீரனைப் பற்றி ஆராய்வது சுவைதரும். ஆனால் முதலில் அவன் தந்தை யாகசேனனைப் பற்றிச் சில கூறுவோம்.

யாகசேனனை அரசர்களுள் அதமனுக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். ஏனெனின், க்ஷத்திரியனுக்கு உரிய உயர்குணங்களான வண்மைவீரம் வாய்மொழி காத்தல் மானம் வாழ்வு முதலிய ஒரு சிறிதும் இல்லையெனினும் க்ஷத்திரியனுக்குரிய இழிகுணங்களான செருக்கு, வன்மம்,பகை, மாறாச்சினம், முதலியவை பூர்ணமாய் நிறைந்திருந்தன. கன்னனுக்கு இவ்விரு வகையான குணங்களும் உண்டு. ஆனால் யாகசேனனுக்கோ இழிகுணங்கள் மாத்திரம் உண்டேயன்றி உயர்குணங்களில் ஒரு கூறேனும் அவனிடத்தில்லை. இளவயதில் கல்வி கற்றபோது துரோணனுக்குப் பாதிராஜ்யம் தருவதாக வாக்களித்துப் பின், அரசபத மெய்தியபின் ஒருசிறு பசுவும் கொடேனென்று கூறிய நிகழ்ச்சியில், வண்மை வாய்மொழிகாத்தல் முதலிய உயர்குணங்கள் இன்மை புலப்படுவதுபோல், செருக்கென்னும் இழிகுணமும் உடன் தோற்றுகிறது. பின்னர் அருச்சுனன் அவனைத் தேர்க்காலில் கட்டி யிழுத்துத் துரோணன்முன் நிறுத்தியபோது அவனது வீரமின்மை தேற்றம். அப்போது துரோணன் அவனை நலியாது விட்டதைக் கண்டும் மறுபடியும் அவனுடனே போரிடாது உயிர் தாங்கித் தனது நாடு சென்றது மானமின்மையைக் குறிக்கும். அவ்வாறு சென்றும் தன்னை நலியாது விட்டருளிய துரோணனது தயாளத்துக்காக நன்றி பாராட்டாமல் அவனைக் கொல்வதற்கோர் புத்திரனை வேண்டி யாகம் புரிந்தது அவன்தன் வன்மத்தையும், நன்றியையும் காட்டும். இவனைப்பற்றி ஒரு நல்ல வார்த்தையேனும் கூற வியலாதென்றே நினைக்கிறேன். அப்படிக் கூறவேண்டுமெனின் அவன் இறுதியில் துரோணன் கையில் மாண்டான் என்னும் ஒரு வாக்கியத்தைத் தான் சொல்லலாகும்.

இத்தகையோன் வயிற்றில் பிறந்த திட்டத்துய்மன் மாத்திரம் எவ்வாறு புருடோத்தமனாக விளங்குவான்? விரையொன்றுபோட்டால் முளையாதிறே. செய்ந்நன்றி கொன்ற தந்தைக்குப் பிறந்தவனும் குருத்துரோகி என்றே பெயரெடுத்தான். மற்று அவனும் வீரனாக விளங்கவில்லை. போரொவ்வொன்றினும் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் மலைந்து, சற்று நேரம் போர்செய்தபின், குதிகால் பிடரியிற்படும்படி முதுகுகாட்டி ஓடுவதேயன்றி, ஒரு போரிலாயினும், ஒரு வருடனும் நின்று சமாடினான் என்பதில்லை. இவனைக் கவிஞர், 'போரிற் பின்னிடாத திட்டத்துய்மன்' என்று வஞ்சகப் புகழ்ச்சியாக இவனது வீரமின்மையைக் குறிப்பார். இது வஞ்சகப் புகழ்ச்சியாவது எவ்வாறெனின், இவன் புறங்காட்டாது செய்த போரை இவரது பாரதத்தில் ஓரிடத்திலேனும் பெறவைத்தாரல்லர். மற்றும் இவன் நிராயுதனான துரோணனைத் தலைதள்ளியதைச் சிவபிரான் பிரமன் தலையைக் கிள்ளியதற்கு உவமித்தது வஞ்சகப் புகழ்ச்சியே யன்றி வேறன்று.

முள்ளியல் நாளக் கோயின்
முனிநடுத் தலையை முன்னம்
கிள்ளிய பினாக பாணி
கிரீசனோ டொத்த வீரன்

என்றார்.

இத்தகையோன் சேனைநாதனானதுதான் அவனது அதிட்டம். சிலருக்கு மேன்மை பிறவிக்குணம், சிலர் அதனைத் தம் முயற்சியால் எய்துகின்றனர், சிலருக்கு அது தானாக வந்து வாய்க்கிறது என்னுமோர் வார்த்தையுண்டு. அவ்வாறே, யோக்கியதை உள்ளவர் பலரிருப்பவும் எதிர்பாராத விதமாய் யோக்கியதையில்லாதவர் பதவிகளை எய்துகின்ற இவ்வுலகியற்றன்மை, வீரத்தினால் வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தப்படும் பாரத உலகத்திலும் காணக்கிடக்கின்றது. பாரதத்தில் சேனாதிபத்தியமென்பது மிக்க அரிதின் ஓர்ந்து பல நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு வழங்கப்பட்டதொரு பதவியாகும். வயது, அனுபவம், ஆற்றல் என்றிவை நிரம்பப் பெற்றவருக்கே அது வழங்கப்பட்டதாகும். மற்றும் அதிலொரு நிபந்தனை யாதெனின், முடியுடை மன்னர் பதவிக்காகப் போரிடும் உரிமைக்காரரில் ஒருவருக்கு அளிக்காமல், உதவி புரியவந்தவரில் ஒருவருக்கோ, வேறு குறுநில மன்னரில் ஒருவருக்கோதான் அப்பதவி அளிக்கப்படவேண்டும். துரியோதனனும் இத்திட்டத்தின்படியே, மேற்கூறிய எல்லா நிபந்தனைகளும் பொருத்தமாம்படி, முதன் முதலாக வீடுமனைச் சேனைநாதனாக நியமித்தான். வீடுமனது வயதையும் ஆற்றலையும் பற்றிக் கூறவேண்டியதில்லை. விசித்திரவீரியனுக்கு மணம் செய்விக்கப் பல போர்கள் புரிந்தவனாதலின் அனுபவமும் மிக்கவன்; மற்றும், விசித்திரவீரியன் குடும்பத்துக்குப் பணிபூண்ட ஏவலாளனாதலின் அவனை உரிமைக்காரனென்று கருதுவதற்குமிடமில்லை. இவ்வாறு எல்லா வகையிலும் சேனைத்தலைமைக்குப் பொருந்திய வீடுமன் இறந்தபின்னர், துரியோதனன் அடுத்தபடியாக, அனுபவம் ஒன்று தவிர மற்றெல்லாத் தேவைகளுமுள்ள துரோணனை நியமித்து, அவன் இறந்த பின்னரே, அனுபவம், வயது, இரண்டுமில்லாத கன்னனை நியமித்தான். ஆதலின் இச்சேனாதிபத்தியமென்பது, பலவகையாக ஆராய்ந்து அரிதின் வழங்கப்பட்டதொரு பதவியாமென்பது தேற்றம். பாண்டவசேனையில் முதனாள் சேனாதிபத்தியம் வகித்த சுவேதன் அனுபவம் ஆற்றல் முதலியவற்றில் விஞ்சி வீடுமனையும் புறங்கண்ட வீரனாதலின் சேனைத்தலைமை வகிக்க எவ்வகையானும் பொருந்தியவன். ஆனால் அவன் சூதினால் மாய்ந்தபோது, எஞ்சி நின்ற அதிரத வீரரான அபிமன், வீமன், விசயன் முதலானோர் முடியரசுக்குப் போரிடும் மன்னர்மன்னர்களாதலின், அவர்களில் ஒருவருக்குச் சேனாதிபத்தியம் வழங்குதல் முறையன்றாதலின், திட்டத்துய்மனை அதிரதனாக்கி அவனுக்குச் சேனைத்தலைமை அளிக்கவேண்டி வந்தது. மேலும், புதிதாகப் பெற்ற உறவிற்கு அறிகுறியாக விராடன் மகனுக்குச் சேனாதிபதிப் பட்டம் அளித்துக் கௌரவித்தது போல், பழைய உறவிற்கு அறிகுறியாக யாகசேனன் மகனுக்கும் தலைமை தந்து கௌரவிக்கவேண்டும் என்னும் நினைவும், ஒரு வேளை, அவர்கள் கொண்டிருந்திருக்கலாகும். அதுவுமல்லாமல் திட்டத்துய்மனைத் தேர்ந்தெடுத்தது கண்ணனாதலின் வேறொரு கருத்தும் அதில் இருத்தல் வேண்டும். முதல்நாள் போரில் சுத்த வீரனான சுவேதன் நொடிப்பொழுதில் வீடுமனது சூதினால் மாய்ந்ததுகண்ட கண்ணனுக்கு, வீடுமன் உட்பட யாவரும் அதருமப் போர்க்குத் துணிந்தமை புலப்பட்டிருக்கும். ஆதலின் சிறந்த சுத்த வீரர்களைச் சேனைத் தலைவராக வைத்தால் நாடோறும் ஒவ்வொருவராகச் சூதினால் மாண்டொழிவராதலின், எத்தகைய ஆபத்திலும், புறங்கொடுத்தோடி, மானங் கெட்டாலும் உயிர் கெடாது தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவல்ல திட்டத்துய்மனையே சேனைநாதனாக நியமித்தாரென்னலாம். ஆனால் சேனைத் தலைவனாக நின்றால்தான் சூதினால் மாய்ப்பரோ என்னின், சேனைத் தலைவன் எப்போதும் போர்முனையில் அயர்வின்றி நிற்கவேண்டுமாதலின் அவனுக்குத்தான் ஆபத்துக்கள் அதிகம். அவ்வாறு நிற்கவேண்டுமாயின் அயர்வென்பதை யறியாதவனும், எளிதில் விந்தைப்போர் விளைத்துத் தனது ஆற்றலைச் செலவழிக்காமல் நிதானமறிந்து போர் புரிபவனும், விஞ்சிவரின் ஆற்ற முடியாவிடின் சூதினையும் மேற்கொள்பவனும், புறங் கொடுத்தோடித் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக் கூடியவனும்தான் போர்முனையில் இருக்கலாகும். பிரமசாரியாகவும் யோகியாயும் வாழ்ந்துவந்தவனாதலின், வயதுவந்தவனேனும் தளர்ச்சி என்பதை யறியாதவனாதலால், வீடுமன் புறங் கொடாமல் போர்முனையில் பத்துநாள் வரையில் சமராடினான். ஆனால் அவனும், சுவேதனால் உயிருக்கு ஆபத்து நேர்ந்தபோது, சூதினைக் கையாண்டான். துரோணனுக்கு அத்துணை நின்று போர்புரியும் வன்மை யில்லாமையின், சிறந்த வில் வல்லபம் வாய்ந்தவனேனும், போரில் பல தரமும் புறங்கொடுத்துள்ளான். சுத்தவீரனான கன்னன், புறந்தரும் பான்மையன் அல்லனாதலின் அவனால் இரண்டு நாளைக்கு மேல் சேனைமுனையில் இருக்க வியலவில்லை. விசயனும் ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் தோலாத வீரனாயினும், அவனை எப்போதும் போர்முனையில் வைத்திராமல் அவன் அலுத்துநின்ற போதெல்லாம் தனித்ததோரிடத்தில் தேரைக் கடவிச்செல்வார் கண்ணன். ஆதலின், எப்போதும் போர்முனையில் வென்றியனாகவே நிலைத்திருப்பது அரிதாதலின், ஒரு நாளெல்லாம் விந்தைப்போர் விளைத்த அபிமன் இறுதியில் ஆற்றமுடியாமல் உயிரை நீத்தானன்றோ? இஃதெல்லாவற்றையும் நினைத்தே திட்டத்துய்மனைச் சேனைநாதனாக்கினான் கண்ணபிரான். அவனும் அவர் கருத்துப்படியே நடந்துகொண்டான். அவன் எப்பொழுதோ ஒருபொழுதுதான் போரிடுவானேயல்லாமல், அதிலும் முதுகுகாட்டினால் சாம் ஏவாத வீடுமன் துரோணன் கர்ணன் முதலிய சுத்த வீரர்களுடன் போரிடுவானேயன்றி மற்றை யொருவர் மீதும் வாளி தொடுப்பானல்லன். ஏனெனில் துச்சாதனனைப் போன்றவன்மீது வாளி தொடுத்துப்

புறந்தால், அக்கயவன் இவனை முதுகிலும் அடித்து ஆவிபோக்கி யிருப்பானல்லவா ? †

இன்னுமோர் விஷயமும் உண்டு. திட்டத்துய்மன் இத்துணைக் குறைபாடுள்ள வீரனாயினும், இவனது தோற்றமும், உண்மை வன்மை யிராவிடினும், பார்ப்போர் மலைக்கும்படி அம்புகளைத் தூவிப்போர்செய்யும் திறனும் நோக்கத்தக்கன.

சோனை மேகமென்ன வாளி தூவுதிட்டத்துய்மனைச்
சேனை நாதனாகி நீ செருச்செய்கென்று செப்பினான்

என்றபடி, கண்ணனும் ஒருவேளை அவனது போலி வீரத்தைக்கண்டு மயங்கி யிருத்தலாகும். மற்றும் அவனுக்கு நியமனம் ஆனதும்,

ஐவர்சேனையிங்கெழுந்ததங்கெழுந்ததடலுடைத்
தெவ்வர்சேனைவெகுளியோடெழுந்திரண்டுசேனையும்
பவ்வமோரிரண்டெழுந்துபடர்வதென்னவெருவரும்
கவ்வையோடும்தூசியோடும்வெங்களத்திற்கலந்தவே.

வெம்பராகம்வெளியிலுற்றெழுந்தபோதுவேழவிற்
சம்பராரிதகனநாளிலன்றெழுந்ததன்மையென்று
உம்பரார்நடுங்கினருருத்துவீழுமுருமென
இம்பரார்நடுங்கினரெழுந்தபல்லியங்களால்.

என்று கவியின் சந்தத்தைப்போல் கிளர்ந்து பாண்டவ சேனை போர்க்களம் குறுகியபோது திட்டத்துய்மனது ஆடம்பரமான தோற்றம் இனிது பெறவைக்கப்பட்டது.

அளவின்மன்னரேறுதேர்களாறிரண்டுபத்துநூ
றிளவலோடும்சதுரங்கமங்களோடுமிடம்வரப்
பளகமன்ன எழுபதிற்றுப் பத்துநூறு தேரொடும்
வளவராதி மன்னரோடு நகுலராசன் வலம்வர.

மிடல்கொள்வாளமைச்சரோடுவிரைவில்வீரர்பின்வர
முடுகுசேனையபிமன்வீமன்விசயன்மாயன்முன்செல
நடுவுநால்வகைப்படும்பதாதியோடுநாயகன்
கடகநாதனுடனணிந்துநின்றனன்களத்திலே.

இத்துணைச் சம்பிரமமாய் வரும் பெருமை அந்தச் சின்மதிக்கு நேர்ந்ததை நினைத்தால், இவ்வுலகில் நாம் காணும் பல பொருத்தமின்மைகளெல்லாம் நம் மனக்கண்முன் திரண்டு வருகின்றனவல்லவா? ஆனால் மேற்பாட்டில் இத்தனை ஆடம்பரமும் குலைந்தொழிவதைக் காணலாம்.

வீரசாப முடனுரைக்கும் வெய்யசாபம் வெல்லவத்
தீரவீரன் வாளியால் உடைந்து ஏறுதேரும்விட்
டீரமாமதிக்குடைந்த இருள்கொலென்னவேகினன்
ஆரவார முடன்மலைந்த ஐவர்சேனை யதிபனே.

என்று அவனது ஆரவாரமெல்லாம் ஊமன் கனவினும் பழுதா யொழிந்ததைக் குறித்தார். இந்தத் தோல்விக்குப் பிறகு அவன் மறுபடியும் வீடுமனை ஒருதரம் எதிர்த்துத் தோல்வியடைந்ததைத் தவிர வேறுபோரொன்றும் இயற்றவில்லை என்று நினைக்கிறேன். பிறகு பதின்மூன்றாம்நாள் மாபெரும் போரை மிகவும் ஆரவாரத்துடன் துவக்கினான். முதனாளிரவு இராசராசனது சொல்லால் வெகுண்ட துரோணன் கடுஞ்சினத்தினனாய்,

நெஞ்சவ ராலழிவுண்ட தபோதனன்
நெருநலினும் கடுகிப்
பஞ்சவர் கோமுதல் வன்தனை வன்பொடு
படைபொர வெண்ணினன்.

மிக்க தீரத்துடன் அவன் சேனையை அணிவகுத்த சிறப்பு, பின்வரும் ஒலிமிக்க பாக்களால் வருணிக்கப்பட்டுளது.

இலக்கண மைந்தனும் மைந்துடை வீரரும்
இளைஞரும் எப்படையும்
கலக்குற வென்ற கலிங்க முள்பட
காவலர் பற்பலரும்
சிலைக்கை வயம்பெறு சிந்து நராதி
செயத்திரதன் சிரமா
நிலக்க ணெழுந்துகள் வானிடை சென்றிட
நின்றனர் பேரணியே

(வயம் - ஜெயம், பின்னால் சிந்துநராதிபதியே இச்சருக்கத்தில் முக்கிய புருடனாவன் என்பதற்கு இப்பாட்டிலேயே கோடி காண்பித்துவிட்டார்.)

அக்கரம் யாவு முணர்ந்த சிலைக்குரு
வசுரர் சேனைநடுச்
சுக்கிர னார்நிகர் என்ன வகைப்படு
தூசியின் மாமுறையே
எக்கா மும்படை கொண்டெழு சேனையை
எயில்கள் வளைப்பனபோல்
சக்கர வியூகம் வகுத்திர தத்திடை
செயமுற நின்றனனே.

துரோணன் அணிவகுத்து நின்றதை, அசுர குருவான சுக்கிராசாரியர் தானவசேனைகளை அணிவகுத்தற்கு ஒப்பிவிட்டது மிகுவும் நயம்பட உரைத்ததாகும். அப்போது திட்டத்துய்மன் பாண்டவ சேனை அணிவகுத்து நின்ற சிறப்பை,

ஒருபகல் யூகமும் இப்பக லுக்கினி
ஒப்பல வென்றிடவே
குருபதி யுந்திரு மாலும் மதிக்க
அணிந்தடு கோளரிபோல்
துருபதன் மைந்தனும் நின்றனன் அந்தா
துந்துபி மீதெழவே.

என்று தருமனும் கண்ணனுமே மதிக்கும்படியான தோற்றம் என்று கூறிப் பெறவைத்தார். ஆனால் மாபெரும்போரில் இவ்வளவு மதிப்பான தோற்றம் குலைவதற்கு எங்நேரமாகும்? இவ்வாறு வகுத்து நின்றவுடன்,

இத்தக வாக வணிந்திரு சேனையும்......
....சஞ்
சத்தகர் வெகுண்டறை கூவ தனஞ்சயன் ஏகினனே.

தனஞ்செய னுக்கென்ன, அவன் போனவிடமெல்லாம்,

---

† ஒன்பதாம்நாட் போரில் சிகண்டி வீடுமனெதிர் நின்று வில்வளைத்தபோது, வீடுமன் அத்திரங்களை எறிந்து புன்னகையுடன் அப்பேடியின் சரங்களுக் கிலக்கானான். அப்போது துச்சாதனன் பிதாமகன் அருகிலோடி அந்தப் பேடியின் மீதும் வில்வளைத்தானெனில் திட்டத்துய்மன் தோற்றோடும்போதும் அவன் முதுகில் சரம் ஏவியிருப்பானன்றோ ?

பாரொரு பாதி சிவந்தது மேனி
பரந்தெழு சோரியினால்
அப்போது சேனைநாதன் என்ன வானான்?
இந்திரன் மாமகன் இங்கிவர் தம்முடன்
இம்முறை போர்புரியச்
சந்திர சூரிய மண்டல மொத்தணி
தானையி ரண்டுமுனைந்து
உந்திய வேலையின் உந்திகள் நாலுடை
உந்திரதத் திடைபோய்
அந்தணன் மேல்வரி சாபம் வளைத்தனன்
ஐவர்படைத் தலைவன்.

பின்,

சேலொடு சேல்பொரு சீலமெ னும்படி
தேர்க ளிரண்டுமணிக்
காலொடு கால்பொர வன்றுவ சத்தொடு
கவச மழித்தனனே!

யார் யாருடைய கவசத்தையும் துவசத்தையும் அழித்து என்பதைப் புத்தகத்தைப் புரட்டிப் பார்மின்.

அருமுனி யாதி வதிட்டனும் மன்குல
வாதியும் அந்தணனும்
பெருமுனி தானு முடற்றிய போர்சிலர்
பின்பொரு தாருளரோ

என்பதிலுள்ள குறிப்புக்கள் எவை? நிற்க, இப்போரின் முடிவென்ன?

வந்தெதிர் முட்டுத லும்தன் தேரினை
மாறுபடத் திருகிச்
சிந்தையும் மானமும் வீரமும் விட்டொரு
செயலற வென்னிடலும்
தந்திர நாத னுடைந்தன னென்றிரு
தானையின் மன்னவரும்
அந்தணன் ஆண்மையும் வன்மையும்
வின்மையும் அன்று துதித்தனரே.

இன்னவாறு போர் துவக்கும்போது அவசகுனம் போல் இவன் தோற்றுவந்தது தான், அன்றைக்கு அபிமன் மாண்டொழிந்தான். முதல்நாள்போரிலும், இதைப் போலவே உத்தரகுமாரன் சல்லியனை எதிர்த்து அவன் கையால் 'செத்து வைச்சது' தான் அன்றைக்குப் பாண்டவ சேனாதிபதி சுவேதனும் உயிரிழந்தான்.

திட்டத்துய்மன் சேனாதனாகவிருந்து இவ்வாறு சில தோல்விகளை யடைந்தது தவிர வேறு யாதுசெய்தான். பதினேழாம்போரில் கன்னனுக்கும் புறந்தந்தான். கடைசியில் அசுவத்தாமனால்மணித்தலைதுணிவுண்டான்.

சூரியன்

[364-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

VIII. பகல் நக்ஷத்திரம்

பெறுபகி ரண்டம் பேதித்த அண்டம்
எறிகடல் ஏழின் மணல்அள வாகப்
பொறியொளி பொன்னணி யென்ன விளங்கிச்
செறியும்அண் டாசனத் தேவர் பிரானே.

—திருமந்திரம்.

நக்ஷத்திரக்காட்சி:—அமாவாசை இரவில், மேகமில்லாத சமயத்தே, நீலவானத்தில் நிலவி மின்னும் வான்மீன்கள், பூமாதேவிக்கு, மேலேபரப்பிய ஒருநீல விதானத்தில் நவரத்தினங்களை அழகாகப் பதித்து வைத்தாற்போலத் தோன்றுகின்றன. இன்பப் பொறிபோல் சிதறுண்டு கிடக்கும் இந்நக்ஷத்திரங்களைக் கண்டு களிப்படைகின்றோம். இவற்றில் சில, முதல் தரமான வைரக்கல்போல், நீலம் சிவப்பு முதலிய ஒளிகளை அடுத்தடுத்துச் சுழன்று காட்டி நடிக்கின்றன. மற்றும் சிலவோ, வெள்ளொளி தந்து வேறு வகையில், பெருமைவாய்ந்த மேலோர் போல, உற்று நோக்கி உணர்வோர்க்கே புலனாகின்றன. ஊசிமுனையத்தனை சிறிய நக்ஷத்திரங்கள் முதல், பெரிய கடலையத்தனை பருமன்வரை, பல அளவுள்ளவைகளாய் இவை தோன்றுகின்றன. புராணக் கற்பனையிலும், பாமர வழக்கிலும், "கோடியுடுக்கள் ஒருங்கு சேரினும் ஒரு சந்திரனாகுமோ" என்று கூறுகின்றனர். உண்மையில் தாரகை ஒளி, சந்திர ஒளிக்குப் பின் வாங்கியதோ என்று ஆராய்வோம்.

நக்ஷத்திர தூரம்:—நக்ஷத்திரம் என்பது யாது? திடீர் என நேரும் ஒரு சம்பவத்தால், மூண்டெரிந்து, பல காலம் வரை, உஷ்ணமும் ஒளியும் சுற்றிலும் பரவ, நின்றொளிரும்பெரும்பொருட்பிழம்பே, நக்ஷத்திரம்' என்றுகூறுவார் ஒருவானசாஸ்திரியார். இதன் ஒளி, இயற்கை ஒளியா? செயற்கை யொளியா? ஒளிக்கும் வேகம் உண்டென்று கணக்கிட்டிருப்பதால் நக்ஷத்திரங்களின் ஒளி, நமக்கு வந்துசேர, எவ்வளவு காலம் ஆகிறது? என, இந்த அரிய ஆராய்ச்சியை, மேனாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள், அரிய கருவிகளின் துணைகொண்டும், அற்புதக் கணிதமுறைப்படியும், செவ்வனே நடத்திப் பல உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர். தெற்கே, இளவேனிற்காலத்தில், பெரிய நாய் மண்டலத்தே, பெரிய வைரக்கல்போல் சொலிக்கின்றதொரு நக்ஷத்திரம், நமது சூரியனைக் காட்டிலும், பல்லாயிர மடங்கு பெரியதாம்; இதனை மேனாட்டார், கத்திரி நக்ஷத்திரம் என்றுகூறி, சிரியஸ் (Sirius) என்று பெயரிட்டுள்ளார்கள். அதன் வெளிச்சம், அங்கிருந்து நமக்குவர, ஏழு வருஷகாலம் ஆகிறது. ஆதலின், சூரியனைவிடப் பெரிதாயிருந்தும், மிகச் சிறிதாகத்தோன்றுகிறது. விநாடிக்கு 186,000 கல்லாக, ஏழு வருஷத்திற்கு எவ்வளவு தூரம் என்று கணக்கிடலாம். இதனைவிட, நமக்கு அருகே உள்ளது, திரிசங்குக்குக் கிழக்காகத் தோன்றும் திரிசக்கர மண்டலத்தில் பெரியதாய் ஒளிருகின்ற அகர நக்ஷத்திரமேயாம் (Alpha centauri); ஐந்து ஒளிவருஷ தூரத்திலே, இந்த நக்ஷத்திரம் இருக்கின்றதாம். ஈதும், நமது சூரியனைவிடப் பன்மடங்கு பெரிதாயிருந்தும், ஊன்றி நோக்கி யறியக்கூடிய சிறிய உருவத்தோடேயே தோன்றுகிறது. சிறிய பொடிவைரக்கற்கள்

போலக் கார்த்திகை என்னும் நக்ஷத்திரக் கூட்டத்தில், நமது ஊனக்கண்ணாலே 6 நக்ஷத்திரங்களைக் காணலாம். அவற்றை, நாம் நோக்கும்போது, ஏனைய உடுக்கள், நமது தரைமட்டத்தருகே இருப்பன போலத் தோன்ற, இம்மண்டலம் மட்டும், வானத்தே மிக உயர நின்றொளிர்கின்றது. இவற்றையே, நம் நாட்டவர் அக்கினி நக்ஷத்திரம் என்று கூறுகின்றனர். இவை, சந்திரனுடன் கூடி விளங்கும் நாளே, கிருத்திகைப் புண்ணியகால மாகும். முருகப் பெருமானுக்குப் பால்கொடுத்து வளர்த்த அப்பெண்கள் அறுவரே, இங்கு, விளக்கமாகத் தோன்றும் ஆறு நக்ஷத்திரங்கள் என, நமது புராணங்கள் கூறுகின்றன. சூரியனோடு, இவை தோன்றும் காலமே, கத்திரி என்று வழங்குகிறது. இவற்றின் ஒளி, நமது பூமிக்குவர 1000 வருடங்களுக்குக் குறையாது என்று, ககோள சாஸ்திரிகள் கணக்கெடுத்து நிரூபித்துள்ளார்கள். இவ்வளவு தூரத்திலிருந்து, அழகிய மின்மினித் தோற்றம் காட்டும் இவை, நமது சூரியனைவிடக் கோடி மடங்கு பெரியனவாயிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு, ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரத்தையும் பரிசோதிக்கும் காலத்தில், அவை, அனேக ஒளி வருஷ தூரத்திற்கும் அப்பாலாய் இருக்கின்றன என நாம் கண்டறிகின்றோம். கிருத்திகையிலிருந்து வருவதாக, இப்போது, நாம் காணும் ஒளி, பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன் அங்கிருந்து புறப்பட்டதாகும். அவற்றிலொருடு, இடையிலே அழிந்து போயிருந்தாலும், அழிந்து ஆயிரம் வருஷம் ஆனபின்னன்றோ நமக்கு மறையப்போகின்றது. அதுவரை, அழிவுக்கு முன் தோன்றிய ஒளி, நம்மிடம் வந்துகொண்டிருக்குமாம். நாட்டுப் பழைய வரலாறு இருள்மூடிக் கிடக்கின்றது. நினைத்த மாத்திரத்தில், இந்த நக்ஷத்திரங்களுக்குச் செல்லும் விமானத்தே ஏறிப்போய், இங்கிருந்து பூமியைக் காண்பதுபோலவே, அந்நக்ஷத்திரங்களிலிருந்தும் இந்தப் பூமியைப் பெரிதாகக் காணக்கூடிய தூரதிருஷ்டிகொண்டு பூமியை நோக்கினால், பழைய சரித்திர வரலாறு நம்மெதிரே, பேசி அசையும் படங்கள்போலத் தோன்றுமன்றோ? ஆயிர ஒளி வருஷ தூரத்திலுள்ள நக்ஷத்திரத்தில் சென்று, இப்போது பார்த்தால், கி. பி. 935-ல், இவ்வுலகில் என்ன என்ன நிகழ்ந்தனவோ, அவையன்றோ, அங்கே நமக்குத்தோன்றும். 5000 ஒளிவருஷ தூரம் உள்ள நக்ஷத்திரத்தில் போய்ப் பார்த்தால், பாரத யுத்தம் உண்மையில் நடந்திருந்ததானால், நமக்கு நன்கு தோன்றவே, கிருஷ்ணனையும் கண்டு தரிசித்துப் பகவத்கீதை உபதேசத்தையும், அவர் வாயிலிருந்து நேரே கேட்கலாம். மனம் என்னும் விமானமும், கனவென்னும் தூரதிருஷ்டியும்தான் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவைகொண்டு பழைய சரித்திரங்களையறியாமற் போனாலும், இந்நக்ஷத்திரங்களின் தூரத்தையேனும் இவ்வாறு அறிகின்றோம் அன்றோ? இத்தனை தூரத்தில் உள்ளவையாவும், ஆதித்தனைவிடப் பன்மடங்கு பெரியனவாகவன்றோ இருத்தல் வேண்டும்.

நக்ஷத்திரங்களில் சூரியக்காட்சி:—இவற்றை எல்லாம் நிதானித்து நோக்குமளவில், ஒரு வியப்பு தோன்றுகிறது. அந்நக்ஷத்திரவுலகச் சூரிய குடும்பத்தில் வசிப்போமாயின், நமது சூரியன், அங்கு எவ்வாறு தோன்றுவான்? அநுமானப் பிரமாணத்தால் அறியக்கூடிய அணுத்திரள்போல, சில நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தோன்றுவான்; நாம் இரவில் காணும் நக்ஷத்திரங்களைப்போலவும் கூட ஒளிபெற்று விளங்கான். இத்தகைய ஆதித்தர்கள், நக்ஷத்திரங்களினிடையே தூரதிருஷ்டிக்குக்குப் புலனாகின்றனர். நமது சூரியனும் ஒருவகை நக்ஷத்திரமே; பகலில் ஒளிர்தலால் பகல் நக்ஷத்திரமாகும். நக்ஷத்திரங்களில், சூரியன் எத்தகையான் என அறிவதற்காகவேண்டி, நாம் காணும் நக்ஷத்திரங்கள் எத்தனை வகையின என்றும், அவற்றின் இலக்கணங்கள் யாவை என்றும், சிறிது நோக்குவோம்..

நக்ஷத்திரவகை:—நக்ஷத்திரங்களின் முதலாவது வகையை நக்ஷத்திரக்கரு (Nebulae) எனக் ககோள சாஸ்திரிகள் வழங்குகின்றனர். இவை ஒளிர் கரும் புகைபோல, வெகுதூரத்தில் உள்ள நக்ஷத்திரங்களினிடையே ஆங்காங்குத் தோன்றுகின்றன. எளிதில் சுட்டியறியத் தக்கதொரு நக்ஷத்திரக்கரு, பெருங்கரு (Great Nebulae) என்ற பெயரோடு, 'கொறுகலப்பை' என உலகினர் வழங்கும் கால புருஷ மண்டலத்திலே (Orion) தோன்றுகின்றது. இக் காலபுருஷ மண்டலத்தில் தான், மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திர மண்டலமும், திருவாதிரை மண்டலமும், அடங்கியுள்ளன. இப்புருஷனைத் தொடர்ந்து செல்லும் நாய்களாகப் பெரு நாய் மண்டலத்தையும், சிறு நாய் மண்டலத்தையும் காட்டுவர். இது நிற்க, இக்கரு எங்கிருந்து வருகின்றது? இதற்கு மூல காரணம் யாது? இவற்றை ஒருவரும் இன்னும் நிர்ணயிக்கவில்லை. ஆயினும், இக்கருவின் நின்றும், அப்போதைக்கப்போது நக்ஷத்திரங்கள் பிறக்கின்றன என்று ககோளசாஸ்திரிகள் கூறுகின்றனர். இத்தகைய கருக்கள் பல, ஆகாய வெளியில், பல இடங்களில் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு பரந்து கிடக்கும் கருக்களேயன்றி, வட்டமாகவும், பல மங்கல் வடிவங்களாகவும், சிற்சில போது சனியைப்போல இடை வளையங்களோடு நீலப் பச்சை நிறமாகவும், தோன்றுவனவும் உள. இவற்றைக் கிரகக் கரு (Planetary Nebulae) என்பர். ஆனால், இத்தகையன மிகுதியாக இல்லை. மங்கலாய வலைபோலத் தோன்றுவனவே, ஆயிரக்கணக்காக உள்ளன. இவற்றை வெள்ளைக் கரு (White Nebulae) என்பர். இவை கோபுர முடிபோலச் சுரிமுகமாகத் தோன்றுகின்றன. இவை பால்வழியி னுள்ளே புகாமல், தூரத்தே ஓடிப் போகின்றன. மற்றைய கருக்களே, பால்வழியிற் புகுந்து ஒளிர்கின்றன. நக்ஷத்திரங்களின் இரண்டாவது வகை, பால் வழி (Milky way, or Galaxy) என்னும் நக்ஷத்திரக் கூட்டம் ஆகும். ஈது அசையா வெண்மேகம் போலச் சற்றுத் தென்கிழக்கு மூலையிலிருந்து வடக்கே அகன்று விரிந்துசெல்லக் காணலாம். இவ்வழி ஒரு நக்ஷத்திரமன்று; பலகோடி நக்ஷத்திரங்களின் தொகுதியாகும் இந்நக்ஷத்திரங்கள், பதினாயிர ஒளி வருஷ தூரத்திற்கு அப்பாலும் இருக்கின்றன என்னக் ககோள சாஸ்திரிகள் கூறுகின்றனர். இவ்வண்டத்தின் கடைக்காலும் தாய்ச்சுவருமாகப் பால்வழி விளங்க, வெண் கருக்கள், மேல் மூடியாகத் திகழ்கின்றனவாம்.

நக்ஷத்திரங்களின் வயது:-நக்ஷத்திரங்களுக்கும், மக்களுக்குப்போல வயது கூறி, இளமை முதுமை வகுக்கின்றனர் வானசாஸ்திரிகள். நக்ஷத்திரங்களின் வயதோ எண்ணிற் கடங்காது. பிறந்த சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் இறக்கும் சிறு கிருமிகளின் ஆயுளை விட, மக்களுடைய ஆயுள் பலகோடி மடங்கு நீண்டதாகும். நக்ஷத்திரங்களுடைய ஆயுளை நோக்க, நம் ஆயுள், கிருமிகளின் ஆயுள்போல, மிகச் சிறிதாகக் காணப்படும். நமது வாழ்நாளை நோக்க, நக்ஷத்திரத்தின் வயது முடிவிலாததுபோலத் தோன்றுகிறது. எனினும், நக்ஷத்திரமும் தோன்றி வளர்ந்து முதியதாய், சாக்காட்டு நிலையை யடைந்து, பின்னர் மறுபிறவி யெடுத்து, இவ்வாறே காலச்சக்கரத்தில் சுழன்று வருகிறது. தோன்றிய பொருள் ஒவ்வொன்றும், தோன்றியாங்கே அழியும் என்பது திண்ணம். மக்களில் குழவிநிலையில் உடல் சிறுத்தும், வயதேற வேற உடல் பெருத்தும் வரக் காண்கிறோம். நக்ஷத்திரங்களிலோ, இவ்வாறு நிகழ்வதில்லை. இளமைப் பருவத்தே, நக்ஷத்திரங்கள் மிகப் பெரியவையாக விளங்குகின்றன. வயதேற ஏற, இவை சிறுத்துச்சிறுத்துக் குறள்மீன்க ளாகிவிடுகின்றன. இவை, ஒளிமாறியும்வருகின்றன. நம் நாட்டில், பெண்களின் வயதினை முறையே, பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என எழுவகையாகப் பிரிப்பர். கிழவி என்ற வகையையுஞ் சேர்த்தால், எட்டு வகையாகும். ஈதேபோல, நக்ஷத்திரங்களின் வயதை எட்டு வகையாகப் பிரித்துள்ளார்கள். நக்ஷத்திரக் கருக்கள் சுழலும்போது, திரண்டு நக்ஷத்திரமாகின்றன. ஒளியையும் உஷ்ணத்தையும் கான்றுகொண்டு சுற்றிவருகையில், அவை இறுகிக் குறுகுகின்றன. அவ்வாறு சுருங்கும்போது, உள்ளிருந்து இயங்குமாற்றல் வெளிப்படுதலினல், ஒளி பெருகுகின்றது. இவ்வாறு, இறுகிக்கொண்டே வரும்போது, வாயுப்பொருளாயிருப்பது, கெட்டியாக ஆனவுடன், குளிரத் தொடங்குகின்றது. ஒளியும் குறைகிறது. ஒளி குறைந்து குறைந்து, உஷ்ணமும் குறைந்து இறுதியாக ஒளியிழந்த கறுப்பு நக்ஷத்திரமாகிறது.

நக்ஷத்திரத்தின் எட்டுப் பருவங்கள்:—பேதைப் பருவத்துள்ள நக்ஷத்திரங்களை P என்ற ஆங்கில எழுத்தாலும், பெதும்பைப் பருவத்தில் உள்ள நக்ஷத்திரங்களை O என்ற எழுத்தாலும், மங்கைப் பருவத்தில் உள்ளவற்றை B என்ற எழுத்தாலும், மடந்தைப் பருவத்தில் உள்ளவற்றை A என்ற எழுத்தாலும், அரிவைப் பருவத்தில் உள்ளவற்றை F என்ற எழுத்தாலும், தெரிவைப் பருவத்தில் உள்ளவற்றை G என்ற எழுத்தாலும், பேரிளம்பெண் பருவத்துள்ளவற்றை K என்ற எழுத்தாலும், கிழவிப் பருவத்தில் உள்ளவற்றை M என்ற எழுத்தாலும், மேனுட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் வழங்கி வருகின்றனர். முதலிருவகையைச் (P.O.) சேர்ந்தவை, நீலவெண்மை நிறத்தோடு மிளிர்கின்றன. இவை பால் வழியினும், அதற்குத் தெற்கேயுள்ள மகவன் படலம் எனும் நக்ஷத்திரக் கூட்டத்திலும், தோன்றுகின்றன. வொல்ப் ராயட் (Wolf Rayet) நக்ஷத்திரங்கள் என்றும், இவற்றிற்கு ஆங்கிலத்தில், பெயரிட்டுள்ளார்கள். நீர் பனியாக உறைவதிலிருந்து, கொதிக்கும் வரையுள்ள சூடு நிலைகளை 100 ஆகப் பிரித்துச் சூட்டையளப்பதுண்டு. இதனைச் சென்டிக்ரேட் அளவு என ஆங்கிலத்தில் கூறுவார்கள். இதன்படி 30,000 சுழியிலிருந்து 20,000சுழி வரையில், இம் முதலிரண்டு வகை நக்ஷத்திரங்களினுடைய சூடுநிலை அமைந்துள்ளதாம். இவற்றில் இரண்டாவது (O) வகையைச் சேர்ந்தவை, சூரியனைவிட, எடையில் 50 மடங்கு பெரியவையாம். (B) என்ற எழுத்தால் குறிக்கும் மூன்றும் பருவத்தே உள்ளவை, நீலநிறத்தோடும் மின்னுகின்றன; 19,000 சுழி சூடுள்ளவை. எடையில் இரவியினும் 10மடங்கு பெரியவை. இரவிவாயு (Helium) மயமாக இவை தோன்றுகின்றனவாம். காலபுருஷ மண்டலத்தே (Orian) உள்ள நக்ஷத்திரங்கள், இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவையாம். நான்காம் பருவத்தில் உள்ளவை (A) வெள்ளை நிறத்தோடு விளங்குகின்றன; 10,000 சுழி சூடுள்ளவை. நீர்வாயு (Hydrogen) மயமாகத் தோன்றுகின்றனவாம். பெரிய நாய் மண்டலத்துக் கத்திரி நக்ஷத்திரம் (Sirius) இவ்வினத்தைச் சேர்ந்ததாம். ஐந்தாம் பருவத்தில் உள்ளவை (F) 7500 சுழிசூடோடும், சிறிது மஞ்சளாகத்தேன்றும் வெண்ணிறமாக மின்னுகின்றன. இவற்றிலே சுண்ணும்பு வாயு (Calcium) ஒளிர்கின்றது. சிறு நாய் மண்டலத்திலுள்ள பிரகாசமான நக்ஷத்திரம் (Procyon) இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தது. ஆறும் பருவத்தில் உள்ளன (G) சூரியனைப் போன்ற நக்ஷத்திரங்கள்; மஞ்சள் நிறமாக ஒளிர்கின்றவை; (6000) சுழி சூடுள்ளவை; உரோஹணி நக்ஷத்திரத்திற்குச் சிறிது வடக்கில் அழகாகத்தோன்றும் தேராளன் மண்டலத்தில் (Aurigus) பிரகாசமாகத்தோன்றும் ஓர் உடுவும் (Capella) இந்த இனத்தைச்சேர்ந்ததேயாம். முதல் நான்கு பருவத்தைச் சேர்ந்தவற்றைக் கழி நெடில் நக்ஷத்திரங்கள் என்றும், இப்பருவத்தில் உள்ளவற்றைக் குறள் நக்ஷத்திரங்கள் என்றும், வழங்குகின்றனர். ஏழாம் பருவத்தில் உள்ளவை (K) மஞ்சளோடு கிச்சிலிப்பழச் சிவப்பும் கலந்த நிறமுடையவை; 4500 சுழிசூடுள்ளவை; சுவாதி (Arcturus) நக்ஷத்திரம் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இவற்றில் பலவித தாதுக்களின் ஆவி தோன்றுகின்றதாம். எட்டாம் பருவத்தைச்சார்ந்தவை (M) கிச்சிலிப்பழ நிறத்தோடு நல்ல சிவப்புநிறமாகவும் ஒளிர்கின்றன. இவை 3000 சுழியளவே சூடுள்ளன. இவற்றிலே கரிசத்து (Carbon) தோன்றுகிறது. இவை, நாளடைவில், ஒளியே இன்றி மங்கிப்போகின்றன. நமது சூரியனும், மஞ்சளான குறள் நக்ஷத்திரங்களில் ஒன்றாகிக் கிழவனுய்விட்டமையைக் கேட்டு, நாம் திடுக்கிடலாம் இவன் ஆயுளில் பெரும்பாலும் கடந்துவிட்டதாயினும், எஞ்சி நிற்கும் காலம், எத்தனையோ கோடி வருஷங்களாகையால், நம் வாழ்நாளில், அவன் இறந்துவிடுவான் என்று, நாம் அஞ்சவேண்டுவதில்லை. அவன் மூப்பின் முடிவிலே எவ்வாறு ஆவான் என்பதை யுணர்த்த, அடுத்த பருவத்தில் உள்ள நக்ஷத்திரங்கள் இருக்கின்றன. இக்கறுப்பு நக்ஷத்திரங்கள், ஒளியின்றி உழல்கின்றன சில நக்ஷத்திரங்கள், தூரதிருஷ்டிக்கு அகப்படாமல் மறைந்து, இருண்டுபோய், பின் வந்து தோன்றுகின்றன. இந்தநக்ஷத்திர கிரகணம் உண்டாக வேண்டுமானல்,

இடையே ஒளியற்றபொருள் வந்து, இவற்றை மறைத்திருக்கவேண்டும். இப்பொருள்களே, கறுப்பு நக்ஷத்திரங்கள். இவை, அந் நக்ஷத்திரங்களுக் கருகேயே, கிரகங்களாய் இருந்தால் இக்கிரகணம் உண்டாகாது. மறைக்கும் பொருளும் மற்றைய உடுக்களைப்போல, வெகுதூரத்திலிருக்கும் பொருளாதல் வேண்டும். தூரதிருஷ்டியில், கரிய உருவங்கள் பல ஆங்காங்கு, நக்ஷத்திரங்களிடையே, ஓடுவதைப் பூகோள ஆராய்ச்சியாளர், உற்று நோக்கிக் கண்டுள்ளார்கள். ஆதலால், இவை, தமது கிழப்பருவத்தில், ஒளி யிழந்து இறுகிக் குளிர்ந்த தாரகைகளேயாம்.

சூரியன் பிறப்பு:—இவை, வேறொரு கறுப்பு நக்ஷத்திரத்தோடு மொத்துண்டு, புத்துயிர் பெற்று, ஜோதிமயமாகவும், பேருருவமாகவும், இரண்டாம் பிறப்பெடுத்து, மறுபடியும், எட்டுப் பருவத்தையும் முறையே அடைந்து வருகின்றன. கெல்வின் பிரபு (Lord Kelvin) நிகழ்த்திய பேருரை ஒன்றில், இக்கறுப்பு நக்ஷத்திரங்கள் மொத்துண்டு புத்துயிர் பெறும்வகையை நம் மனம்கொள்ளுமாறு விளக்கிவைத்துள்ளார். நமது சூரியன் எவ்வாறு உண்டாகியிருக்கலாம் என்று சிறிது எண்ணிப் பார்ப்போம். சூரியனுடைய குறுக்களவிற் சரிபாதியான குறுக்களவோடு விளங்கும் இரண்டு கோளங்களை, நமது மனக்கண்ணெதிரே படைப்போம். அவை ஒரே அளவின; ஒரே வடிவின; அவற்றின் இறுக்க நிலை, பூமியின் இறுக்கநிலையோடு சரியாக ஒத்துள்ளது. நமது பூமியிலிருந்து சூரியன் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறானோ, அந்தத் தூரத்தை விட இரட்டித்த தூரம் இவ்விரண்டு கோளத்தின் இடையே உள்ளது. இவற்றின் ஆகருஷணசக்தி ஒன்றை ஒன்று வலித்திழுக்க, ஒன்றை நோக்கி ஒன்றாக, இரண்டும் எதிர் முகமாகச் செல்கின்றன. முதலில் மெல்ல ஓடிவருகின்றன; அருகே வரவர இவற்றின் வேகம் மிகுகின்றது இவை இயங்கத் தொடங்கி, ஆறு மாதமானதும், ஊழிக்காலப் பேரொலியோடும் ஒன்றோடொன்று பல மணிநேரம் வரையில் தாக்கி மொத்துண்டு கிடக்கின்றன. மொத்துண்டபோது, இயங்குமாற்றல் அனைத்தும், சூடாய்க் கிளம்புகிறது. இரண்டும் செக்கச் சிவந்த நெருப்புக் கோளமாகின்றன; வெண்ணெருப்பாகவும் ஒளிர்கின்றன; சிலபோது நீராய் உருகி நிலவுகின்றன. இவ்வாறு செத்துக்கிடந்த அந்தக் கறுப்பு நக்ஷத்திரங்கள், ஒளிமிக்க நக்ஷத்திரங்களாக மாறி மறுபிறப்படைகின்றன. இவ்வாறுதான், நம் சூரியனும் தோன்றியிருக்கும். ஆகையால், நக்ஷத்திரங்களும் குழந்தைகளாய் வளர்ந்து பிரகாசித்துக் கிழப்பருவமாய்ச் சிறுத்து ஒளியற்று, மீண்டும் மற்றொன்றால் மோதப்பட்டு நூதனப் பிறவியெடுத்து ஒளிபெற்று வளர்கின்றன.

தமிழ் மொழியைக் குறித்த பழய குறிப்புக்கள்*

1. இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற பழய வடமொழிக் காவியங்களில் தமிழ்மொழியானது 9, 10 நூற்றாண்டுகட்கு முந்தியதாகக் கூறக்கூடிய ஒருவிதக் குறிப்பும் காணப்படவில்லை. இந்த 9, 10 நூற்றாண்டே தமிழ் இலக்கியங்களின் பூர்வ காலம்[1], (Earliest date) என்று கூறவேண்டியிருக்கின்றது.

2. உலகிலே எழுத்தில் அமைந்த பழைய நூல்களிற்காணப்படும் புராதன திராவிடமொழி என்பதற்குள்ள மொழி. கி. மு. 1000-த்தில் சாலமோனுடைய[2] மரக்கலங்களில் டார்ஹிவ்ஷ் அல்லது ஒபிர் நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட வாணிபப் பண்டங்களில் மயிலும் ஒன்றாக [விவிலிய நூலிலுள்ள] அரசர்[3] நாளாகமங்கள்[4] என்றபகுதிகளில் எபிரேய பாஷையிற் காணப்படுகிறது. இது 'அரசர்களில்' துகி என்றும் நாளாகமத்தில் தூகி என்றுங் காணப்படும். மலையாளக் கரையிலும் தமிழகத்திலும் இந்தப் பறவைக்குத் தற்காலத்தில் வழங்கும் பெயர் வடமொழியான மயூரத்திலிருந்து வந்த மயில் என்ற சொல்; வடமொழியிலிருந்துவந்த சிகியும் கூறுவர்; சிகி என்றபெயர் மயிலானது கொண்டை யுடைமையினாலே பெற்ற பெயராகும்; ஆனால் பழந்தமிழ்-மலையாள[5] காவிய நடையிலே இதற்கு வழங்குவது தோகையேயாம். இந்தச் சொல் அழகிய வாலையுடைய பறவை என்று பொருள்படும். தோகையின் பகுதி 'தொக்' அல்லது'தோக்', 'துக்' அல்லது 'தூக்' ஆகும். தூக்-தூக்கு;இதினின்றும் துணிவந்தது;புடவையின் முன்றானை தோகை என வழங்கும். பகுதியிலுள்ள உயிரான உ, ஒ என்பன ஒத்து நடப்பன. இவற்றுள் சம பாதி உகரத்தையும் மற்றொரு பாதி ஓகாரத்தையுங் கொண்டு நடப்பன.ஆதலினாலே பினிஷியர் 'துக்' என்பது பகுதி என்று கூறியபோது அவர்கள் பிழைபடக் கூறினவர்களல்லர். விவிலிய நூலிலுள்ள 'அரசரில்' குறிலாகவும், 'நாளாகமங்'களில் நெடிலாகவும் காணப்படுதல் தமிழ்-மலையாள மொழி வழக்கேயாகும்.

3. தோகை என்ற சொல் 'தோக்' அல்லது 'தாக்' என்ற பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயராயினும் அவற்றின் மூலமொழி தா அல்லது து என்பதாகத் தோற்றுகிறது. மற்றைய சொற்களையும் கூர்ந்து நோக்கும்போது க, கு என்ற எழுத்துக்கள் சேர்க்கையெழுத்துக்கள்[6] [Formatives] ஆகக் காணப்படுகின்றன. மூல எழுத்தொன்று இவ்விதமான சேர்க்கையெழுத்துக்களோடு சேர்ந்துதொழிற்

---

* Earliest Traces of the Dravidian Languages என்ற தலைப்பின் கீழ் கால்டுவெல் மேற்றிராணியார் பல குறிப்புக்கள் தமது திராவிட மொழி ஒப்பிலக்கணத்தில் (88-105) எழுதி யிருக்கின்றார். அவர் கூறியவற்றுள் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியனவும் தள்ளக் கூடியனவும் பல உண்மையின், அவர் கூறியன இங்கு மொழிபெயர்க்கப் படுவதோடு புதிய குறிப்புக்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

1. **பூர்வ காலம்.** திராவிட மொழி ஒப்பிலக்கணத்தை இரண்டா முறை பதிப்பித்த பதிகப்பாசிரியர்கள் 'இந்தக் கொள்கை திருத்தம் பெற வேண்டும்; பிற்கால ஆராய்ச்சி காவியங்கள் வெகு பழங் காலத்தன என்று காட்டியுளது' என்று குறிப்பு எழுதி யிருக்கின்றனர். உண்மையில் கால்டுவெல் ஆசிரியர் புறநானூறு அகநானூறு போன்ற பழமையான நூல்களைக் கண்ணுற்றிருப்பாராயின் இவ்வாறு கூறியிருக்கவேமாட்டார் என்று நாம் உறுதியாகக் கொள்ளலாம்.

2. **சாலமோன்.** எருசேலத்தி லாண்ட ஓர் அரசன். 3. **அரசர்.** பைபிளிலுள்ள Kings என்ற பகுதி 4. **நாளாகமம்.** பைபிளிலுள்ள Chronicles என்ற பகுதி.

5. **தமிழ் - மலையாளம்.** கால்டுவெல் தமிழ் மலையாளம் என்று கூறுவது தமிழ் நாட்டிலும் மலையாளத்திலும் மலையாளமென ஒரு மொழி ஒன்பதாவது நூற்றாண்டில் உண்டாவதற்குமுன் வழங்கிய தமிழ் மொழியைப் பற்றியதாகும்.

6. **சேர்க்கை எழுத்துக்கள்:** இதனை எழுத்தப்பேறு என்று கூறினும் கூறலாம்.

பெயர்ச்சொல்லாகிப் பின்னர் இச்சொல்லே இரண்டாந்தரப்[7] பகுதியாகின்றது. இந்தத் தமிழ்-மலையாள எழுத்தான க, கு என்பவை மிக மிக முற்பட்டவரான பீனிஷியரது இந்திய வாணிப காலத்திலேயே உண்டானது என்று சொல்லுவது அதிக முக்கியமானது. இந்த எழுத்துப் புணர்ச்சியைக் குறித்து மாக்ஸ்முல்லர் பேசும்போது 'ஆரியர் வரவுக்கு முன் தமிழ்மொழி வழங்கி வந்ததென்ற பழமையை இது உறுதிப்படுத்துகிறது' என்று கூறுகிறார். இந்த எழுத்துப்புணர்ச்சி ஒழுங்கானதென்றும், அதனின்றும் அவர் கொண்ட கூற்று (Inference) சரியாகக்கொண்டது என்றுங் கூறுவதில் நான் ஐயங்கொள்ளவில்லை. தோஹை இது வடமொழி கிரந்த எழுத்து என்று உச்சரிக்கப்படுகிற தோகை என்னும் திராவிட மொழியினின்றும் அரபு, தவஸ் (Tawas), கிரேக்கம் தவோஸ் (Taos), லத்தீன் பவோஸ் என்பவைகள் தோன்றலத்தினிலிருந்து அங்கில பீபவுல் (Pea-fowl) என்ற சொல் தோன்றிற்று என்றுகூறுவேன். பவேரு (Perilan-babiro) என்ற பாபிலோனுக்கு இந்திய வணிகர் பலமுறை சென்றதாகப் புத்த சரிதங்களில் காணப்படுவதாக மினயேப் (Minayeff) என்பவர் கண்டு எழுதியுள்ளார். அவர்களுடைய இரண்டாவது யாத்திரையில் முதன்முதலாக மயில் வியாபாரத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டதாகப் புத்தசரிதங்களினின்றும் விளங்குகிறது[8].

4. அரசரிலும், நாளாகமத்திலும் காணப்படும் மற்றைய பண்டங்களுள், குரங்கு என்று பொருள்படும் கோப் (Kof) என்ற சொல்லும் ஒன்றாகும். அது வடமொழியான கபியிலிருந்து வந்ததென்பர்; கிரேக்க கேபோஸ் (Kepos) என்ற சொல்லும் ஆங்கில ஏப் (Ape) என்ற சொல்லும் அதன் திரிபே என்பர். ஆயினும் இந்தச் சொல் குரங்கு என்று பொருள்தரும் எகிப்தியச் சொல்லான (Kaf) என்பதிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. லெபாழ் ரெனூப் (Lepage Renouf) என்ற ஆசிரியர் இந்தக் காப் என்னும் எகிப்தியச் சொல் எகிப்திய கல்வெட்டுக்களில் மிகுதியாகப் பயில்வதாகவும் அந்த சொல் மிகப் பழமையானது என்றுங் கூறுவர். யானை மருப்புக்குக் கூறப்படும் மூலமொழியைக் குறித்து இன்று வரை நான் ஐயப்பாடுடையவனுகவே இருக்கின்றேன். எகிப்தியச் சொல்லான அப் (ab) என்பதினின்றும் இந்தச் சொல் பிறந்திருக்கலாமோ என்று நான் நினைக்கிறேன். அல்கம் (Algum) என்பது சந்தனத்தைக் குறிக்கும் வடமொழி வல்குக ஆக விருத்தல் கூடும். அந்தச் சொல்லுக்கு அழகு என்ற பொருளும் உண்டு; ஆகையால் இது தமிழ்—மலையாளமான அழகு என்ற சொல்லிலிருந்து தோன்றியிருத்தல் கூடுமோ என ஐயுறுகின்றேன்.

அஃதுண்மையாயின், அல்மக் (Almug) என்று சொல்வதைக் காட்டினும் அல்கம் (Algum) என்பது மிகப் பொருத்தமுடையது. பழமொழி[2] vii 17-ல் காணப்படும் நறுமணம் வீசும் மரத்தைக் குறிக்கும் ஆலோஸ்[3] (Aloes) என்றசொல் எபிரேய மொழியில் அஹலிம், அஹலோத் (Ahalim, Ahaloth) என வழங்கும். இது வடமொழி அகரு என்ற சொல்லிலிருந்து தோற்றியது என்று கூறுவதைக் காட்டினும் தமிழ்—மலையாள மொழியான அகில் என்ற சொல்லிலிருந்து வந்தது என்று கூறுவது மிக்க பொருத்தமானது. ஆயினும் இருமொழியும் ஒன்றையே குறிப்பனவாம்.

5. அரிசியைக் குறிக்கும் ஒருஸா (Oruza) என்ற கிரேக்கச் சொல் மிக்க பழமையானதாக இருக்க வேண்டும். அந்தச் சொல் இந்தியாவினின்றும் ஐரோப்பாவுக்கு அரிசி என்று கொண்டுபோகப்பட்டதோ அன்று முதல் வழங்கி வருகின்றது. இந்தச் சொல் தனித் தமிழ்ச்சொல் என்பதில் நாம் சிறிதும் ஐயங்கொள்ள வேண்டுவதில்லை. அன்றுபோல் இன்றும் நெல்லினின்றும் உமி நீக்கிச் சுத்தி செய்யப்படும் அரிசியே ஏற்றுமதிக்குச் சித்தமாயிருப்பது. மலையாள வழக்கான அரி என்ற சொல் மரூஉ மொழியாகத் தோற்றுகிறது.

6. நாம் காலம் கணிக்கக் கூடியதாகவுள்ள திராவிடச் சொல் கார்ப்பியன் (Karpion) என்று கருவாப்பட்டைக்கு வழங்கும் சொல். இந்தப் பெயர் தெஸியாஸ் (Ctesias) என்ற ஆசிரியரால் இடப்பட்டது. எரதோத்தஸ் (Herodotus) கருவாப்பட்டையைக் காய்ந்த குச்சி என்பர். பினீஷியரைப் பின்பற்றி நாம் இதனைக் கின்னமோமன் (Kinnamomon) என்று சொல்லுவோம். இது ஒருமையில் கர்போஸ் (Karpos) என்றும், பன்மையில் கர்பேயா (Karphea) என்றும் வழங்குமென்றும், அரேபியச் சொற்களான கெர்பத், கிர்பஹ் (Kerfat, Kirfah) என்பவற்றை ஒத்துள்ளதென்றும் லிட்டலும் ஸ்காட்டும் (Liddel and Scot) கூறுவர். எரதோத்தஸ் ஸின்னமன் என்ற சொல் மட்டும் அன்னியமொழி என்றும் கார்போஸ் என்ற சொல் காய்தல் என்று பொருள்படும் கார்போ என்ற மூலமொழியிலிருந்து இயற்கையாக வந்ததென்றும் கருதுவர். தேஸியஸால் கூறப்பட்ட சொல் அரபு மொழிக்கும் திராவிட மொழிக்கும் ஒற்றுமையுடையதுபோற் றோன்றுகின்றது. இந்தியாவைக் குறித்துக் கிரேக்க பாஷையில் முதன்முதலில் எழுதியவரான தேஸியாஸ், லாரலை (Lawrel) போல் பூக்களையுடைய ஒரு மரத்தினின்றும் மணமுடைய எண்ணெய் இறக்கப்படுவதாகவும், அதனைக் கிரேக்கர் முரோரோடா (Mururoda) என்று கூறுவதாகவும், அது இந்தியரால் கார்ப்பியன் என்று சொல்லப்படுவதாகவும் எழுதுவர். மிகைபடக் கூறலுக்கு வேண்டுமான அளவு நீக்கிவிடினும் தேஸியஸினுடைய விவரத்திலிருந்து இங்குக் கூறப்பட்டது கருவாப்பட்டைத் தயிலம் என்று ஏற்படுகின்றது. இந்த அபிப்பிராயத்தை வாலும் (Wahl) ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார். பைஸாண்டியத்திலிருந்த ஸ்டீவன் என்பார் எழுதிய புத்தகமொன்றில் அரபிய அபிஸீனியர்கள் கேர்பதன் என்ற பண்டமொன்று விளைவிப்பதாக யூரனியஸ் (Uranius) என்பவர் கூறுவதாக எழுதியுள்ளார். இதனால் அந்த அபிஸீனியர்கள் தங்கள் நாட்டில் விளைவிப்பதென்பதைக் காட்டினும் அப்பண்டத்தில் வாணிபம் செய்தனர் என்று கூறலாம். அது எழுதப்படுகிற சந்தர்ப்பத்தை நோக்கிக் கெர்பதன் என்பது சின்னமன் (கருவா) என்றும் கெர்பத், கிர்பா என்று அரபு பாஷையில் கருவாவுக்கு வழங்கும் பெயர்

---

7. **இரண்டாந்தரப் பகுதி.** நட, வா, து, போன்ற மூலமாயுள்ள பகுதிகளை மூலப்பகுதி Primary Roots என்றும், தூக்கு, தோகை போன்ற தொழிற்பெயர் சொற்கள் பின்னர் விகாரப்படுதலால் இரண்டாந்தர மூலம் Secondary Roots என்றும் மொழிநூல் வல்லார் (Philology) கூறுவர்.

8. See Weber's article in Indian Antiquary, 1873.

1. **கபி.** தமிழில் கவி என்ற சொல்லும் குரங்கினைக் குறிக்கும். கவி குரங்கு. சூடா.

2. **பழமொழி**-கிறிஸ்தவ வேதாகமத்திலுள்ள Proverbs என்ற பகுதி.

3. **ஆலோஸ்** இதனைக் குறித்து **ஷாப்** என்பார் ஒரு சிறந்த கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அதனில் இது முதலில் ஒரு பண்டத்தின் பெயராயிருந்து நாளடைவில்வர்த்தகப் பெயராக மாறிவிட்டதென்பர். அகில் என்பது இந்தியாவில், முக்கியமாக, தென் இந்தியமலைச்சரிவுகளில் ஏராளமாகப் பயிராகும் ஒரு மரமென்பதுகவனித்தற் குரியது.

கள் இதினின்றும் தோன்றியவை என்றும் கூறுவதில் பிழைபடமாட்டோம். அழகுபடச் செய்தல் என்று பொருள் தரும் கரபா (Rarafa) என்ற சொல்லிலிருந்து கிர்பா (Kirfa) தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று சில அரபு பண்டிதர்கள் நினைக்கின்றனர். ஆனால் ஹஸுன் (Hassoun) என்பவர் இவ்வாறு கொள்ள மறுத்து இது ஒரு வேற்று நாட்டுமொழி யென்றே கூறியுள்ளார். இவ்வாறாக தேவஸியாஸ் கூறிய கார்ப்பியன் என்ற சொல்லுக்கோ, அது குறிக்க எழுந்த இந்தியச் சொல்லுக்கோ நாம் வரவேண்டி யிருக்கிறது. இந்தச் சொல்லின் பழமையை நாம் அறிவோமாகையால் கிரேக்கரேனும் இந்தியரேனும் அரபியாவிலிருந்து கடன் வாங்கினர் என்று சொல்ல வியலாது. அவ்வாறாயின் தேவஸியாஸ் குறித்த இந்தியச்சொல் தான் யாது? வடமொழி குருந்தவிலிருந்துவந்த சிங்களச்சொல்லான குருந்து அன்று. ஆனால், தமிழ் - மலையாளச் சொல்லான கருப்பு அல்லது கார்ப்பு ஆகும். கரப்பத்தயிலம் என்ற சொல்லை நோக்குக. இந்தச் சொல்லின் வேறுபாடுகளாவன: கரப்பு, கருவ, கருவா. கருவா என்பதே தமிழில் வழங்குந் தற்காலச்சொல். தான் மலையாளத்தில் வசித்தபோது அங்குச் செய்யப்படும் உயர்ந்த எண்ணெய்களெல்லாம் அந்தக் கரையிலுள்ள கருவா அல்லது காட்டு ஸின்னமன் மரத்தினது இலை வேர்களிலிருந்து வடிக்கப்பட்டதாகும் என்றும் இதனைக் கருவர் என்றே மக்கள் வழங்கினர் [1] என்றும் ரீட் (Rheede) எழுதுவர்.

7. தமிழ்-மலையாள மொழியில்கரு என்ற பகுதிக்கு இருபொருளுண்டு. அவை கருமை, உறைப்பு, என்பன. பின்னதான உறைப்பு என்றபொருளே ஸின்னமன் என்னும் கருப்புக்கு ஆதாரமாம். இதனோடு ஒற்றுமையுடையசொல் கருக்கு என்பது. இது கஷாயம் என்று பொருள்படும். பட்டை தித்திப்போடு கூடிய உறைப்பாயிருப்பதோடு அதன் எண்ணெயும், அதிக உறைப்பாயிருப்பதுகொண்டு ஸின்னமனுக்கு இந்தப் பெயர் வந்திருத்தல் கூடும். தேவஸியஸாலும் அரேபியர்களாலும் சொல்லப்பட்ட பெயருடைய அந்த மரங்கள் இன்றும் அதே பெயரோடு மலையாளக்கரையில் அதே இடத்தில் ஏராளமாய்ப் பயிராகின்றன. இலங்கையி லுண்டாகும் மரங்கள் இவைகளைவிடச் சிறந்தவை என்பது உண்மை. ஆயினும் அவ்வளவு முற்காலத்திலேயே இலங்கையில் இந்த வகை மரங்கள் பயிரிடப்பட்டன வரவென்பது ஐயத்துக் கிடமுடையது. மேலும் தேவஸியாஸ் இந்தியாவைக் குறித்துச் சொல்லிய சொற்களெல்லாம் பாரசீக, பாபிலோனிய வணிகரிடமிருந்து அறிந்தவையாகும். இலங்கையைப்பற்றி அவர்கள் யாதும் அறியார். வடமொழியிலுள்ள கர்ப்பூரம் [2] என்ற சொல்லும் தமிழ் மலையாளமான கருப்பு என்ற சொல்லிலிருந்தும் தேவஸியாவின் கார்ப்பியன் என்பதிலிருந்தும் தோன்றியது என்பதில் ஒரு சிறிதும் ஐயப்பாடில்லை. இவைகட்கு வடமொழியில் மூல மொழி இல்லாமையும் கர்ப்பூரமும் கருவாவும் சம்பந்தமுடைமையும் கவனிக்கற் பாலன.

வாணிபப் பொருளான கர்ப்பூரம் ஒருவகை கருவைமரத்திலிருந்து செய்யப்படுகிறது. தேவஸியாவின் சொல் தமிழ்-மலையாளமான கருப்பு என்பதிலிருந்து தோன்றியது என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படுமாயின், எபிரேய மொழியிலுள்ள தூகி என்ற சொல் கு, கை என்ற எழுத்துக்களைப் பெற்றதுபோல இந்தச் சொல்லும் பு என்ற தொழிற்பெயர் விகுதிபெற்றுத் தோன்றுவது இயல்பு என்பதும், கிரேக்கரால் ஆளப்பட்ட பழமையான தமிழ்மொழியொன்று கண்டோமென்றும் கொள்ளலாம்.

8. பழங்காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்களில் வடமொழி கலவாது நிற்கும் தனித்திராவிட மொழிகளின் [2] சின்னங்கள் காணப்படுதலாகிய சிறப்பியல்பு கிரேக்க பூகோள நூலாசிரியர்களாகிய தாலமி, பெரிபூளூல் ஆசிரியர், இயற்கைச் சரித்திரம் எழுதிய பிளினி யுட்பட்ட நூலாசிரியர்கள் எழுதிய நூல்களில் காணப்படும் குறிப்புக்களாகும். இந்தப் பூகோள சாஸ்திரிகளால் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் துவக்கத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஊர், சாதிகள் இவற்றின் பெயர்கள் இன்றும் எழுத்துக்கு எழுத்து காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் பலவழக்காறு ஒழிந்தும், இருக்குமிடம் தெரியாமலும் போய்விட்டன; ஆயினும் அந்தத் தொடர்மொழி (Compounds)களின் கருத்துத் தெளிவாகஇருப்பதோடு அந்தப் பாஷைகளுக்குரிய சிறப்பியல்புகளும் ஒலிபற்றிய விதிகளும் நன்கு விளங்குகின்றன. சில திராவிட பெயர்களை கிரேக்க நூல்களிற் கண்டபடி கீழே குறிக்கின்றேன்.

1. கரு என்ற சொல் உறைப்பு என்ற பொருளில் சென்னை, பல்கலைக்கழக அகராதியில் காணப்படவில்லை.

1. **மட்ரா** வடமதுரை.

2. கபேரோஸ் (Kaberos) காவேரியாறு.

3. **ஸோரை நோமாடிஸ்** இது சோழ தேசத்துக்குட்பட்ட தொண்டை நாட்டில் வாழ்ந்த குறும்பரைக் குறிக்கும். பின் வருவது காண்க.

1. **கஷாயம்.** கருக்கு வேறு; கஷாயம் வேறு. கருக்கு என்பது மருந்துச் சரக்குகளை நறுக்கிச் சிறிது நீரிலிட்டுச் சுட வைத்து இறுத்துக் கொள்வது. கஷாயம் அவைகளைச் சுண்டக் காய்ச்சி இறுப்பது.

2. **கர்ப்பூரம்** ஆங்கிலத்தில் Camphor எனப்படும். இந்தக் கர்ப்பூரம் பலவகைப் படுமென்பது **சிலப்பதிகார** உறையால் விளங்கும். அவற்றுள் ஒன்று **ஆநூர்க்கால்.** இது திரு ஆரூரினைக் குறிக்கும். அந்த ஊரில் **ஸ்ரீ** தியாகேசப் பெருமானுக்குக் கர்ப்பூரம் கொடுக்கும் ஒரு பழமையான குடும்பம் இருந்து வருகிறது. அவர்கள் முன்னோர் கர்ப்பூரம், அதன் வகையான பச்சைக் கர்ப்பூரம் இவைகளைச்செய்யும் முறையை நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

1. **கருவைமரம்.** சூடன் அல்லது கர்ப்பூரம் ஒருவகை மரத்தின் இலை கொம்புகளைப் போட்டு எரித்து எடுக்கப் படுகிறது. இது சமதட்ப வெப்பநிலையான நிலங்களில் பயிராவது. இதுஅநேகமாக இலை, மரம், நிறம், வளர்ச்சி முதலாயவற்றில் மகிழ மரத்தை ஒத்திருக்கிறது.

2. **தனித்திராவிட மொழி.** வடமொழி கலவாத தனித் தமிழ்ச் சொல் அளவற்றன. திருக்குறள், தொகை நூல் முதலாயவற்றில் காணப்படுதலை கால்டுவெல் அறியார்.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட்ஸ் நஞ்சன்கூடு "சத்வைத்யசாலை" மருந்துகள்
"ஆல்மண்டைன்" (டானிக்). "பாலக்ஸ்" பேதிமாத்திரை. "ஸ்ப்ளிவரால்" (குழந்தை கட்டிக்கு)
சுமார் 300 போலிகள் ஏமாற்றும்.
மட. ச்யாவனப்ராசா மட. பிருங்காமலக தைலம் கோரோஜனா மாத்திரை
நஞ்சன்கூடு பல்பொடி
சாதாரணம்-பாக்கேட் (ரிஜிஸ்தர் செய்துள்ளது) மட. 61, மெடிகேடட்-டப்பி
தயவுசெய்து கவனித்து வாங்கவும்.
மட. ச்யாவனப்ராச சிறந்த டானிக் சத்வைத்யசாலை - நஞ்சன்கூடு
மூலிகைசேர்ந்தசிற்றுமணக்கு எண்ணெ காஸ்ட்ராலகஸ்
ஜவரேக்
[புஸ்மங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

கலித்தொகை

[367-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மருதக்கலி 5

பரத்தையிற் பிரிந்துவந்து வாயில் வேண்டிய தலைவனை நோக்கித் தோழி கூறியதைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

மணிநிற மலர்ப் பொய்கை மகிழ்ந்தாடு மன்னந்தன்
னணிமிகு சேவலை யகலடை மறைத்தெனக்
கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
மதிநிழ னீருட்கண் டதுவென வுவந்தோடித்
துன்னத்தன் னெதிர்வரூஉந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
பன்மல ரிடைப்புகூஉம் பழனஞ்சே ரூரகேள்

நலநீப்பத் துறந்தெம்மை நல்காய்நீ விடுதலிற்
பலநாளும் படாதகண் பாயல்கொண் டியைபவாற்
றுணைமலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட
மணமனைத் ததும்புநின் மணமுழவந் தெடுப்புமே

அகலநீ துறத்தலி னழுதோவா வுண்கணெம்
புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துத லியைபவா
னினக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
றமர்பாடுந் துணங்கையு ளரவம்வந் தெடுப்புமே

வாராய்நீ துறத்தலின் வருந்திய வெமக்காங்கே
நீரிதழ் புலராக்கண் ணிமைகூம்ப லியைபவா
னேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின் [மே
றேர்பூண்ட நெடுநன்மான் றெண்மணிவந் தெடுப்பு

எனவாங்கு

மெல்லியான் செவிமுதன் மேல்வந்தான் காலைபோ
லெல்லாந் துயிலோ வெடுப்புக நின்பெண்டி
ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்.

தரவு

(வரி 1 - 6) மணி நிறம் - (நீர்) பளிங்குமணிபோலும் நிறத்தையுடைய, மலர் பொய்கை - மலர்கள் உள்ள பொய்கையில், மகிழ்ந்து ஆடும் அன்னம் - இன்பங்கொண்டு ஆடும் பெண் அன்னம், தன் அணி மிகு சேவலை - தனது அழகுமிக்க ஆண் அன்னத்தை, அகல் அடை - அகன்ற தாமரை இலை, மறைத்தென - மறைக்க, கதும் என - திடீரென்று, காணாது கலங்கி - காணாமல் கலங்கி, அம்மட பெடை - அந்த இளமை பொருந்திய பெண் அன்னம், மதி நிழல்-சந்திரனுடைய நிழலை, நீருள் கண்டு - நீரிலே பார்த்து, அது என - (தனது சேவல்) அதுவே என்று, உவந்து ஓடி - இன்புற்று ஓடி, துன்ன தன் எதிர் வரூஉம் - தன்னைக் கூடுதற்குத் தன் எதிரே வருகின்ற, துணை கண்டு - சேவலைக்கண்டு, மிக நாணி - மிகவும் வெட்கப்பட்டு, பன் மலர் இடை - பல மலர்களின் இடையே, புகூஉம் - புகுந்துகொள்ளும், பழனம் சேர் - வயல் சூழ்ந்த, ஊர கேள் - ஊருக்குத் தலைவனே கேட்பாயாக.

பொய்கை பரத்தையர் சேரியாகவும் அப்பொய்கையில் ஆடும் அன்னம் காமக்கிழத்தியாகவும், அன்னச் சேவலை அகல் அடை மறைத்தல் பாணன் முதலியோர் தலைவனை வேறு இடத்திற்குக் கொண்டு போதலாகவும், சேவலைக் காணாது பெடை அன்னம் கலங்கல் தலைவனைக் காணாது காமக்கிழத்தி கலங்குதலாகவும், அப்பெடை மதி நிழலை நீருட்கண்டு சேவலென உவந்தோடல் காமக்கிழத்தி தலைவன் போன்ற வேறு ஒருவனை அவ்வழிச் செல்லக்கண்டு அவனே தலைவன் என மயங்கி அவனை அடையப்போதலாகவும், எதிர்வரும் துணை கண்டு நாணிப் பன் மலரிடைப் புகுதல் தன்னைக் கூடுதற்குவரும் தலைவனைக்கண்டு காமக்கிழத்தி தன் ஆயத்திடை நாணிப் புகுதலாகவும் உள்ளுறை கொள்க.

ஓடி, கண்டு, நாணி, என்னும் வினையெச்சங்கள் புகூஉம் என்னும் பெயரெச்சத்தைக் கொண்டு முடிகின்றன.

தாழிசை

(வரி 7 - 10) நலம் நீப்ப - எமது அழகு நீங்கும்படியாக, எம்மை துறந்து - எம்மை விட்டு நீங்கி, நல்காய் - அருளாதவனாய், நீ விடுதலில் - நீ விட்டுவிடுதலால், பல நாளும் படாத கண் - பல நாளும் தூங்காத கண்கள், பாயல் கொண்டு - (ஒருநாள்) தூக்கங் கொண்டு, இயைப - (இமை) பொருந்தும், ஆல் - ஆனால், துணைமலர் கோதையர் - இணைந்த மலரால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையையுடைய பரத்தையர், வைகலும் - தினந்தோறும், பாராட்ட - மெச்சும்படி, மணமனை - கலியாண வீட்டில், ததும்பும் - முழங்கும், நின் மணமுழ - நினது கலியாணத்தை உணர்த்தும் மத்தள ஓசை, வந்து எடுப்புமே - வந்து ஐயோ எம்மை எழுப்பிவிடும்.

ஆல் - ஆனால் என்பது இடை குறைந்து நின்றது. 'முழா' என்பது 'முழ' என நின்றது செய்யுள் முடிபு.

(வரி 11 - 14) நீ அகல - நீ எம்மைவிட்டு, துறத்தலின் - நீங்கியதால், அழுது ஓவா - அழுதழுது மாறாத, உண் கண் - மையுண்ட கண்கள், எம் புதல்வனை - எமது புதல்வனை, மெய் தீண்ட - உடம்பிலே தொட, பொருந்துதல் இயைப - (தூக்கத்தால்) மூடுதல் கூடும், ஆல் - ஆனால், நினக்கு ஒத்த நல்லாரை - உனக்கு ஏற்ற இளம் பரத்தையரை, நெடுநகர் தந்து - (அவர்க்கென்று கட்டப்பட்ட) பெரிய மாளிகையில் கொண்டுவந்து, நின் தமர் - நின் சுற்றத்தாராகிய பரத்தையர், துணங்கையுள் பாடும் அரவம் - துணங்கைக் கூத்தில் பாடும் ஓசை, வந்து எடுப்புமே - வந்து ஐயோ எம்மை எழுப்பி விடும்.

அகல - எச்சத்திரிபு

'மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்' ஆகையால் துன்பம் சிறிது தணிந்து கண்கள் பொருந்துதல் இயைந்தன

(வரி 15-18) நீ வாராய் துறத்தலின் - நீ எம்மிடம் வாராது நீங்கியதால், வருந்திய எமக்கு - வருத்தங்கொண்ட எமக்கு, ஆங்கே - அப்பொழுதே, நீர் இதழ் புலரா கண் - நீர் இதழிலே வாடாத கண்கள், இமை கூம்பல் இயைப - இமை கூடுதலும் பொருந்தும், ஆல் - ஆனால், நேர் இழை நல்லாரை - நேர்மையான ஆபரணங்களையுடைய இளம் பரத்தையரை, நெடு நகர் தந்து-அவர்க்கென்று கட்டப் பெற்ற நெடிய வீட்டில் கொண்டுவர (அமைந்த) நின் தேர் பூண்ட - நினது தேரிலே கட்டியுள்ள, நெடு நன் மான் - உயரமாகிய நல்ல குதிரைகளின், தெள் மணி - தெளிந்த மணியோசை, வந்து எடுப்புமே - வந்து ஐயோ எம்மை எழுப்பிவிடும்.

தந்து - எச்சத்திரிபு.
மணி - ஆகுபெயர்.

தனிச் சொல்

எனவாங்கு - அசை

சுரிதகம்

(வரி 20 - 23) நின் பெண்டிர் - நினது பரத்தையருடைய, இல்லின் எழீஇய - வீட்டில் தான் வாசித்த, யாழ் தழீஇ - யாழை ஏந்திக் கொண்டு, கல்லாவாய் பாணன் - பாட்டுக்களைத் திருத்தமாகக் கல்லா உன் பாணன், புகுதராக்கால் - எம் வீட்டில் நுழையாமல் மாத்திரம் இருப்பின், மெல்லியான்-வலியில்லா ஓர் அரசனது, செவிமுதல்- அருகான இடமாகிய, மேல் வந்தான்-(அவன் கோட்டையின்) மேல் படை யெடுத்து வந்த வலிய ஓர் அரசனின், காலைபோல் - விடியற் காலையில் அடிக்கப்படும் முரசின் ஒலி அவ்வலியில்லானைத் துன்புறுத்துமாறு போல, எல்லாம் - மேற்கூறியவை எல்லாம், துயிலோ எடுப்புக - எம்மைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பினாலும் எழுப்புக.

காலை - ஆகுபெயர்

விடியற்காலமே போர் தொடங்குதற்குக் காலமாதலால் வல்லான் காலைமுரசின் ஒலி அம்மெல்லிதானைத் துன்புறுத்திற்று.

நீ எம்மை விட்டுப் பிரிந்ததால் எமக்கு உண்டான துன்பத்திலும் அம்முழவின் ஓசையும் அத்துணங்கை அரவமும் அத்தெண்மணி ஓசையும் பெரியதொரு துன்பத்தைச் செய்யும்; அத்துன்பத்தை யாம் அரிதிற் பொறுப்பினும் பரத்தையரோடு உன்னைக் கூட்டும் உன் பாணனைக் காணப் பொறேம் - என்பது கருத்து.

KALANILAYAM
REG. NO. M. 2324.

வர்த்தமானம்

உலகத்தில் பெரிய கடிகாரம்:—அமெரிக்கா நியூயார்க்கில் சில தினங்களுக்குமுன் ஒரு பிரமாண்டமான கடிகாரம் செய்து முடித்திருக்கிறார்கள். அதன் முகப்பு குறுக்காக 50 அடி நீளம். அது மின்சாரத்தால் ஓடுகிறது. அதன் நிமிஷமுள் 37 அடி 3 அங்குலம். மணி காட்டும் முள் இருபத்தேழரை அடி. இந்தக் கடிகாரம் நெடுந் தொலையிலுள்ளவர்களுக்கும் மணி காட்டுகிறது.

* * *

கருணையுள்ள மாணவன்:—பஞ்சாப் மாங்கிரில் ஒரு வைத்தியசாலையில் ஏழை நோயாளி ஆபத்தான நிலையில் இருந்தான்; நாலு அவுன்ஸ் ரத்தம் செலுத்திப் பார்த்தால் ஒருகால் பிழைக்கலாமென்று வைத்தியர் சொன்னார். ஆனால் நோயாளியின் மனைவியும், சகோதரனும் கூட ரத்தம் கொடுக்க முன்வரவில்லை. ஆனால் தற்செயலாக அங்கு வந்த ராமானந்தன் என்ற கல்லூரி மாணவன் உடனே தனது சட்டையைத் தூக்கி இரத்தம் கொடுக்க முன்வந்தான். இரத்தம் செலுத்தியதன் பயனாக நோயாளி குணமடைந்து வருகின்றான்

* * *

மழை மரம்:—தென் அமெரிக்காவில் பெரு நாட்டுக் காடுகளில் ஒருவித பெரிய மரங்களிருக்கின்றன. இவற்றின் இலைகள் அடர்ந்து விரிந்து குடைகள் போலிருக்கும். இம்மரங்கள் எப்பொழுதும் குளிர்ச்சியாகவே இருக்கின்றன. உஷ்ணம் அதிகரித்து, மழையில்லாது போகுமேயானால் பெருநாட்டில் தண்ணீருக்கு மகா கஷ்டம். அக்காலத்தில் ஜனங்கள் இந்த மரங்களையே தேடிச் செல்லுகிறார்கள். இந்த மரங்களின் இலைகளில் ஒருவித வியர்வை போன்று ஏற்பட்டு ஒவ்வொரு மரத்தி லிருந்தும் சுமார் 10 அல்லது 15 காலன் தண்ணீர் சதா வடிந்துகொண்டிருக்கிறது. ஜனங்கள் இந்த ஜலத்தைக் கொண்டு தாகம் தீர்த்து, மிருந்த ஜலத்தைத் தங்கள்வீட்டு உபயோகத்திற்குச் சேகரித்து வைத்துக் கொள்ளுகிறார்.

சிறிய ரேடியோ:— ரஷியாவில் வசித்து வரும் கிரிஷா கிரின்பெர்க் என்பாருக்கு 71 வயதாகிறது. இந்த வயதில் அவர் உலகிலேயே மகாச் சிறிய ரேடியோ கருவியொன்றைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இதன் உயரம் $2\frac{1}{2}$ அங்குலம். சுற்றளவு $3\frac{1}{4}$ அங்குலம். ஒரு அவுன்ஸில் 1720 பாகம் நிறையேயிருக்கிறது.

* * *

தந்தையைக் கொன்ற மகன்:—லக்னோவில் எண்பது வயது சென்ற பனாரசிதாஸ்என்றசெல்வர் ரன்னலால் என்ற வாலிபனை அபிமான புத்திரனாக வைத்திருந்தார். அவன் கெட்டவர்களுடன் சேர்ந்ததால் அவனைவீட்டைவிட்டுத்துரத்திவிட்டு வேறு ஒரு சிறுவனை ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டார். அதனால் கோபமடைந்த ரத்னலால் தனது சுவீகாரத் தந்தையைச் சென்ற செவ்வாயிரவு ஒரு ஈட்டியால் குத்திக் கொன்றுவிட்டான். அவரைக் காக்கப்போன மற்றொரு சுவீகார புத்திரனுக்கு அற்ப காயங்கள் ஏற்பட்டன.

* * *

லண்டனில் பெருமாள் கோவில்:—கௌடீய மடத்தைச் சேர்ந்த சுவாமி பான் மகாராஜ் லண்டனுக்குப் போகிறார். இடை வழியில் அவர் டில்லியில் தங்கினார். அவர் லண்டனில் விஷ்ணு கோவிலும், இந்துக்கள் விடுதியும் கட்டுவதற்கு ஒரு இடம் வாங்கப் போகிறார்.

லண்டனில் ஆகாகான் உதவியால் முஸ்லீம்களுக்கு இரண்டு மசூதிகள் கட்டப்பட் டிருக்கின்றன. பாட்டியாலா மகாராஜாவின் உதவியால் சீக்கியருக்காக ஒரு குருத்துவாரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்போது இந்த இந்துக் கோவில் விடுதிகள் கட்டுவதற்கு ஆகும் முழுச்செலவையும் திப்பரா மகாராஜா தாமே ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்திருக்கிறார். இந்தக் கோயிலில் சாஸ்திரமுறைப்படி விஷ்ணுவின் விக்கிரகம் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும். அந்தக் கோயிலைமடத்துச் சந்நியாசிகள் ஹிந்து சம்பிரதாயப்படி நிர்வகிப்பார்கள். இதனின்றும், ஹிந்துக்களின் நடையுடை பாவனைகளையும், நாகரிகத்தையும் மேனாட்டினர் உணர்ந்துகொள்ள வசதி ஏற்படும். இது விஷயமாக லண்டன் செல்லும் சுவாமி பான் மகராஜ் அடுத்த டிசம்பர் முதல்வாரத்தில் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வருவார். அதற்குள் அங்குள்ள பல பிரபல ஆங்கிலேயர்கள், இந்தியர்கள் ஆகியவர்களுடைய ஆதரவை இக்காரியத்துக்கு உதவியாகப் பெற்றுக்கொள்வார். மேலும், இடம் பார்த்தும், இதர முன்னேற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு வருவார். சாண்டோஷ்ராஜா, ஸ்ரீ. பி. கே. பாசு, ஸ்ரீ. எச். என். தத்தா ஆகியவரும், இன்னும் கல்கத்தாவிலுள்ள பல இதர பிரபலஸ்தர்களும் இந்த யோசனையை முதலில் சொன்னார்கள். லண்டனில் இந்துவிடுதியை நிர்வகிப்பதற்கு வேண்டிய நிதி சேர்ப்பதில் தாங்கள் உதவி புரிவதாக அவர்கள் வாக்களித் திருக்கிறார்களாம்.

Indo-Commercial Bank, Ltd.,
Mayavaram.
Capital, Reserves, etc., as at 30th August 1935 : Rs. 10,62,245.
BRANCHES :—
Madras Office :—
107, Armenian Street.
Bazaar Branch :—
260, China Bazaar Road.
Madura, Karaikudi, Virudhunagar, Tuticorin, Kumbakonam, Tiruvarur, Erode, Vizianagaram, Pudukottah, Tinnevelly, Salem and Trichinopoly.
SUB OFFICES:—
Shiyali, Chidambaram, Conjeevaram and Tanjore.
All kinds of Banking Business undertaken on terms which may be ascertained on application.
S. N. N. SANKARALINGA IYER,
Managing Director,
107, Armenian Street, Madras.

சிறந்த பலவிருத்தி ஔஷதம்
சென்ற 53 வருஷங்களாகப் பேரும் புகழும் பெற்று உலாவி வருகின்றன.
ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரைகள்
மலச்சிக்கல், தேகஅசதி நரம்புகளின் தளர்ச்சி, ஞாபகக் குறைவு முதலிய வியாதிகளைக் கரஸ்தமாகக் கண்டிக்கும்.
32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு விலை ரூ. 1
இனும்! "காம சாஸ்திரம்" இனும்!!
ஆதங்க நிக்ரஹ ஔஷதாலயம்,
26 பிராட்வே, மதராஸ்.

Printed at the B. N. Press Mount Road, and Published by Mr. E. Kumariah, B.A., B.L., (Editor)